அறிவும் அறியாமையும்

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

அறிவும் அறியாமையும்

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	:	அறிவும் அறியாமையும்
ஆசிரியர்	:	சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்
மொழி	:	தமிழ்
வகை	:	தன்னாட்டம்
முதற்பதிப்பு	:	2020
நூலின் அளவு	:	டெம்மி
பக்கங்கள்	:	68
தாள்	:	A5 (5.83" X 8.27")
எழுத்து அளவு	:	12 புள்ளிகள்
உரிமை	:	அனைவருக்கும்
கட்டமைப்பு	:	சாதா பைண்டு அட்டை
கணினி அச்சு	:	ஓம் கிராபிக்ஸ்
நன்கொடை	:	ரூபாய் 100/-

எண்	பொருளடக்கம்	பக்கம்

****

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

அறிவும் அறியாமையும்

முன்னுரை

ஒரே மனிதனின் மனதிற்குள்ளேயே அறிவும், அறியாமையும் இருக்கின்றன. கொடுக்கப்பட்ட ஐம்புலன்களின் வாயிலாக அடைகின்ற அனுபவங்கள் அறிவாக மாறி அவன் மனதில் சேகரிக்கப்படுகின்றது.

உதாரணமாக, கண்கள் என்ற புலன் வழியாக, ஒரு காட்சியை காணும் பொழுது, காணப்படுகின்ற அந்த காட்சியில் தெரிகின்ற ஒரு பொருளை, அந்த கண்கள் காண்பது மட்டுமே செய்கின்றது. ஆனால், கண்ட அந்த பொருளை அறிவு மட்டுமே, இன்னது என்று மனதிற்கு அறிவிக்கின்றது.

அதுப்போன்றே, வாயில் ஒரு இனிப்பு பதார்த்தத்தை போட்டவுடன், அதை, இனிப்பா, துவர்ப்பா, கசப்பா என்பதை நாக்கு என்ற புலன் சுவைத்தவுடன், அறிவு அதை *'இனிப்பு'* என்று மனதிற்கு அறிவிக்கின்றது.

அந்த சுவை *'இனிப்பு'* என்பது, அந்த மனதிற்கு தெரியவில்லை எனில், நாக்கு என்ற புலனுக்கு மட்டும் எப்படித் தெரியும்? அதைப் பற்றிய முன் அனுபவம் நாக்கிற்கு (அறிவுக்கு) உண்டா என்றால், இல்லை என்றே கூறலாம்.

பிறகு எப்படி நாக்கு (புலன்) மட்டும் அறிகின்றது?

இங்கு '**அறிவு**' என்று கூறப்படுகின்ற விசயம் '**மனம்**' புலன்களினால் அடைந்த ஒரு அனுபத்தை, '**இன்னது**' என்று '**புத்தி**' மூலமாக அறியப்பட்டதை கூறப்படுகின்றது.

ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன், அதற்கு ஐம்புலன்கள் ஒவ்வொன்றாக செயல்பட ஆரம்பிக்கும் பொழுது, அந்தக் குழந்தையின் தாய், தந்தை, உற்றார், உறவினர்கள், நண்பர்கள், மற்றும் ஆசிரியர்கள் போன்றவர்களின் வாயிலாக, அனேக விசயங்கள் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

ஒரு குழந்தை, தான் பிறந்த தேசத்தில் பேசப்படும் அதன் தாய் மொழியில் மட்டுமே முதன் முதலாக பார்க்கின்ற, கேட்கின்ற என புலன்களின் வாயிலாக அறிகின்ற அனைத்து பொருளின் தன்மையை, அதன் பெயராகவும், உருவமாகவும் மற்றவர்களின் மூலமாக அறிந்துக் கொள்கின்றது.

அதன் பிறகே, புலன்களின் வழியாக அனுபவமாகும் அந்த பொருளின் பெயரையும், உருவத்தையும், மனதின் மூலமாக புத்தியில் சேகரித்துக் கொள்கின்றது.

இனி, கண்களினால் பார்த்தாலும், சுவைத்தாலும், கேள்விப்பட்டாலும், அதன் பெயரும், உருவமும் ஏற்கனவே சேகரித்து வைக்கப்பட்ட மனதின் தொகுப்பிலிருந்து, புத்தியின் மூலமாக அது *'இன்னது'* என்று அறிந்துக் கொள்கின்றது.

இவ்வாறு, ஒரு சிறு குழந்தை வளர்ந்து பெரியவன் ஆகின்றவரை, பல்வேறு தகவல்களை தனது மனதில் உள் வாங்கிக்கொண்டு, ஏற்றப்பட்ட அவைகளின் பெயர்களையும்,

ரூபங்களையும், மற்றவர்களால் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்ட விசயங்களாகவே சேகரித்து புத்தியில் வைத்துக் கொள்கின்றது.

மேலும், ஒரு உதாரணம் வாயிலாக இதை தெளிவு படுத்திக் கொள்ளலாம். அதாவது, நாற்பது வயதை தாண்டிய ஒருவர் தான் வசிக்கும் பட்டணத்தை விட்டு, தன் பூர்வீக கிராமத்திற்கு முதன் முறையாகப் போகின்றார் என்று வைத்துக் கொள்வோம்.

அந்த கிராமத்தில் அவர் நுழைந்தவுடன், அந்த கிராமத்தை பற்றிய விரபங்கள், அனுபவங்கள் அனைத்தும் அவருக்கு புதியது. இந்த நிலையில் அந்த கிராமத்தில் வசித்து வருகின்ற அவரது உறவினர் ஒருவர் இவரை உபசரித்து, குடிப்பதற்கு ஒரு பானம் கொடுக்கின்றார். அதைக் குடித்த இவருக்கு, இதுவரை அதுப்போன்று ஒரு பானத்தை அருந்தியதே கிடையாது என அவர் மனம் கூறுகின்றது.

எனவே, அதன் சுவை, புளிப்பும், துவர்ப்பும், இனிப்பும் கலந்த கலவையாக, அவரது நாக்கு (புலன்) உணரப்பட்ட, சுவை அனுபவத்தின் வாயிலாக, அதன் பெயரை அறிய ஆவல் கொண்டு, அவரது உறவினரிடம் விசாரிக்கின்றார்.

இதுவரை, நான் இதுப்போன்ற ஒரு வித்தியாசமான சுவையுடன் பானத்தை அருந்தியது கிடையாது. இதன் பெயர் என்ன? எதனால், இது தயாரிக்கப்பட்டது? என்று கேட்கின்றார்.

அவரது உறவினரும், அது '**நார்த்தங்காய் சர்பத்**' என்று அதன் பெயரைக் கூறியதும். அவருக்கு ஏற்கனவே நார்த்தங்காய் என்ற அதன் உருவத்தை பார்த்துள்ளதினால், உடனடியாக அந்த பழத்தின் உருவம் அவர் நினைவுக்கு வந்து விடுகின்றது.

இனி, அந்த சுவையை நாக்கு ருசித்ததும், அது நார்த்தங்காயால் செய்யப்பட்ட பானம் என்று, இவரது புத்தி இனி அறிந்துக் கொள்ளும்.

இதுப்போன்றே, புலன்கள் எதை சுவைத்தாலும், பார்த்தாலும், கேட்டாலும் அதைப்பற்றிய அனுபவம் என்பது, ஏற்கனவே சேகரிக்கப்பட்ட பெயர், உருவம் சார்ந்த அறிவை, '**புத்தி**' (மனம்) அறிந்திருந்தால் மட்டுமே கூற முடியும்.

இவ்வாறு, மனிதன் சிறு குழந்தை முதல் இன்றைய வயது வரை மற்றவர்களால் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட அறிவினாலேயே அவனது மனதை வளர்த்துக் கொள்கின்றான். ஒரு முறை அந்தப் பொருளைப் பற்றிய '**அறிவு**' அவன் மனதிற்கு வந்து விட்டால், சில வருடங்கள் கழித்து கேட்டாலும், அவனால், அதைக் கூற இயலும்.

இவ்வாறு, ஏற்றி வைத்துக் கொண்ட புலன் அறிவுகளால், மனிதனின் மனம் நல்லதையும் சேகரிக்கின்றது, கெட்டதையும் சேகரிக்கின்றது. இதில், எது நல்லது, கெட்டது என்பது மனதிற்குத் தெரியாது.

ஆனால், சேகரிக்கப்பட்ட தகவல்களை புலன்களின் மூலமாக அனுபவமாக்கும் பொழுது, அது நன்மையை கொடுக்கின்றதா? அல்லது தீமையைக் கொடுக்கின்றதா என்பதை '**புத்தி**' இருந்தால் மட்டுமே அனுபவமாக அறிந்துக் கொள்ள முடியும்.

உதாரணமாக, குழந்தையின் தாய் எரியும் மெழுகு வர்த்தியைக் காட்டி, இந்த மெழுவர்த்தியினால் வருகின்ற பிரகாசத்தின் காரணமாக, இந்த அறை வெளிச்சமாக உள்ளது என்று கூறுகின்றாள்.

மேலும், இதற்குக்காரணம், பிரகாசமான வெப்பத்தினால், இந்த வெளிச்சம் வெளிப்படுகின்றது என்று கூறுகின்றாள்.

அந்தக் குழந்தையும் முதன் முதலாக *‘பிரகாசம்’*, *‘வெப்பம்’*, *‘வெளிச்சம்’* என்ற புதிய வார்த்தைகளை கேட்கின்றது. அதற்கு வெளிச்சம் என்பதை, அந்த அறையின் பிரகாசத்தை வைத்து, கண்கள் (புலன்) வாயிலாக அறிந்துக் கொண்டது. அதே குழந்தைக்கு வெப்பம் என்ற வார்த்தைக்கு அனுபவம் உண்டாகவில்லை. எனவே, அது அதன் அம்மாவிடம் வெப்பம் என்றால் என்ன அம்மா? என்று கேட்கின்றது.

அதன் அம்மாவும் மகனே! வெப்பம் என்றால் சூடு, அதைத் தொடாதே சுட்டு விடும் என்று எச்சரிக்கை செய்து விட்டு, அந்த இடத்தை விட்டு அவள் நகர்ந்ததும், அந்தக் குழந்தைக்கு, ஏற்கனவே, வெப்பம் என்பதற்கு விடை தெரியாமல் இருந்தது, இப்பொழுது அதன் அம்மா சூடு, சுட்டுவிடும் என்று, சில புதிய வார்த்தைகளை வேறு கூறி, அந்தக் குழந்தையைக் குழப்பி விட்டு விட்டாள்.

இனி, அந்தக் குழந்தை எப்படி அந்த வெப்பத்தை அறிய முடியும்?

ஒரு நாள் அவள் அம்மா இல்லாத பொழுது, அந்த எரியும் சுடரை தன் விரல்களால் தீண்டி, *‘சூடு’* என்றால் எப்படி இருக்கும் என்ற ஒரு அறிவை, அந்த அனுபவத்தை, தன்னுடைய *‘தொடு உணர்வு’* என்ற புலன் வாயிலாக அடைந்தது.

இப்பொழுது, அந்தக் குழந்தைக்கு உண்டான அறிவின் மூலமாக, வெப்பத்தினால் வெளிப்பட்ட வெளிச்சம் *‘நல்லது’*

என்றும், அதைத் தொட்டவுடன் சுடுகின்ற சூடு *‘கெட்டது’* என்றும் அனுபவமாகின்றது.

இதுப்போன்றே, ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய புலன்களினாலும், மற்றவர்களின் வாயிலாகவும் சேகரிக்கப்பட்ட அறிவையே, மனதில் ஏற்றி, சித்தத்தில் பதித்துக் கொண்டு, அவசியம் ஏற்படும் பொழுது, தன்னுடைய புத்தியினால் அது இன்னது என்ற அனுபவத்திற்கு வருகின்றான்.

இந்த அனுபவம் என்பது, அவனுக்கு உறுதி செய்யப்பட்ட அறிவாகவும், அனுமானிக்கப்பட்ட அறிவாகவும் தன் சித்தத்தில் சேகரித்து வைத்துக் கொண்டுள்ளான்.

உதாரணமாக, ஒரு மலைமீது புகை தெரிகின்றது. ஆனால், நெருப்பு கண்களுக்குத் தெரியவில்லை என்றாலும், அந்த புகை வருவதை வைத்து, நெருப்பு எரிகின்றது என்ற அனுமானத்தின் வாயிலாக, நெருப்பின் அறிவை அறிகின்றான்.

இதுப்போன்றே, பல்வேறு விசயங்களும், மனிதனுக்கு, பிறந்தது முதல் தற்பொழுது வரை அறிவாக, அனுபவமாக அவன் மனதில் வளர்ந்துக் கொண்டே போகின்றது.

இவ்வாறு, சித்தத்தில் சேகரிக்கப்பட்ட புலன் அறிவும், அனுபவ அறிவும், அவனது அன்றாட உலகியல் வாழ்க்கைக்கு வேண்டுமானாலும் மிகவும் உபயோகமாக இருக்கலாம்.

ஆனால், அந்த உலகியல் வாழ்க்கையைத் தாண்டிய இன்னொரு உன்னதமான வாழ்க்கை இதே உலகத்தில், இங்கேயே இருக்கின்றது.

அதற்கு இந்த புலன்களின் வாயிலாக உண்டான, புலன் அறிவும், சேகரிக்கப்பட்ட அனுபவ அறிவும், ஏற்றி வைக்கப்பட்ட புத்தகங்களின் அறிவும், என எதுவுமே தேவை இல்லை.

அந்த '**அறிவு**' நிலையான மகிழ்ச்சியை கொடுக்கக் கூடியது. இருமைகளற்றது. உயர் ஞானத்தைக் கொண்டது. உண்மையானது. உலகோர் அனைவரையும் இனம், மொழி, நாடு, ஜாதி, மதம் என்ற பேதமைகளின்றி ஒன்றென இணைக்கக்கூடியது. இந்த உலகில் இருக்கின்ற புல், பூண்டு, கல், கரடு, மலை எனத் தொடங்கி, புழு, பூச்சி, எறும்பு, பாம்பு, பறவை, மிருகம் மற்றும் மனிதன் என எல்லா உயிர்களிடத்திலும் நிரந்தரமான '**இருப்பு**' உடையது.

மேலும், மனிதனின் கண்களால் (புலன்) காண முடியாத, வெட்டவெளியில் இருக்கின்ற இந்த மொத்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாக இருக்கின்ற '**இருப்பு**' எதுவோ, அதனுடன் இரண்டறக் கலந்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கை முறையைப் பற்றி, இந்த நூலின் வாயிலாக நாம் அனைவரும் அறிந்து, அதனுடன் ஒன்றாக இணைந்து, அனைவரும் ஆனந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற நல் நோக்கத்தில், இந்த **"அறிவும் அறியாமையும்"** என்ற நூலின் மூலமாக, அரிய வழிமுறைகளை மிகவும் ஆழமாகச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவைகளைக் கற்று, சந்தேகம் தெளிந்து, நடைமுறையில் பயன் அடையுங்கள்.

நன்றி!

என்றும் அன்புடன்,

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்.

அறிவும், அறியாமையும்

1. அன்றைய கல்வியும், அறிஞர்களும்

இன்றைய மக்களிடம் **"அறிவு"** என்ற வார்த்தைக்கு தவறாக பொருள் கூறப்பட்டு, அவர்களின் மனதில் தவறாகவே ஏற்றி வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, கல்வி கற்பதினால் உண்டாவது **'அறிவு'** என்றும், அந்த அறிவை அடைந்தவனை மட்டும் **'அறிவாளி'** என்றும், கல்வி கற்காதவனுக்கு **'அறிவு'** உண்டாகாது என்றும், அவனை **'முட்டாள்'** என்றும் சில முற்போக்குவாதிகளால், இந்த மொத்த மனித சமுதாயத்திற்கும் சர்வ சாதாரணமாக மூடத்தனம் போதிக்கப்பட்டுள்ளது.

படித்த முட்டாள்களை பார்த்திராத, எப்பொழுதுமே படித்துக் கொண்டிருக்கின்ற, *'படிப்பாளி'* என்கின்ற அறிவாளி, எப்பொழுதுமே இந்த மனித சமுதாயத்தின் மேன்மைக்காக, உழைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற *'உழைப்பாளி'* என்கின்ற ஏமாளிகளை அறியாமல் இவ்வாறு கூறியிருக்கலாம்.

கல்வி கற்பதினால் ஒருவன் அறிவாளி ஆகிவிட முடியும் என்றால், அன்றைய **'உபநிஷத்'** காலங்களில் இதுப் போன்று ஒருவரும் பள்ளிக்குச் சென்று, பாடங்களைப் படித்தவர்கள் இல்லையே, அப்படி இருக்க, மனிதன் அறிய வேண்டிய மகத்தான பல அரிய உண்மைகளை அவர்களால் எப்படி மக்களுக்குக் கொடுக்க முடிந்தது?

அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட **'உபநிஷத் உண்மைகளை'** இன்றைய படித்த மக்கள் சமூகத்தில், ஒருவராலும் கொடுக்க முடியவில்லையே அதற்குக் காரணம் என்ன?

கல்வி என்பது ஏதோ மற்றவர்களால் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட அறிவு என்றும், திணிக்கப்பட்ட திறமை என்றும் இவர்கள் கருதுவதினால் மட்டுமே இதுப்போன்ற உயர் ஞானங்களை கொடுக்கக்கூடிய கல்வியை இவர்களால் கொடுக்க முடியவில்லை.

மேலும், காலத்திற்குத் தகுந்தாற் போன்று கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற, புதிய கல்வி முறை மாற்றங்களும் இதுப்போன்ற அவல நிலைக்குக் காரணம் எனலாம்.

ஏன் எனில், காலங்கள் மாறலாம், கல்வி முறை மாறலாம், சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலைகள் மாறலாம், சுகாதாரம் மாறலாம். ஆனால், மனிதன் மாறி இருக்கின்றானா? அன்றைய மனிதர்களுக்கும், இன்றைய மனிதர்களுக்கும் உடல் உறுப்புகளில் மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளனவா?

அதாவது, அன்று நான்கு கைகள், நான்கு கால்களுடனும் இருந்தவன், இன்று இரண்டு கைகள், இரண்டு கால்களுடன் மாறி விட்டானா?

அல்லது, அன்று மனித மூளை மண்டையின் மேலேயும், இன்று மண்டையின் உள்ளேயும் இருக்கின்றனவா?

இல்லையே!

மனிதன் அப்படியேதான் இருக்கின்றான். ஆனால், அவனது இன்றைய செயல்கள் இந்த நவீனக் கல்வித் திட்டத்தினால் நிறைய மாற்றம் அடைந்து இருக்கின்றன.

அதாவது, அன்றைய குருகுலக் கல்வியில் பயின்ற கல்வியினால் உண்டான அறிவின் வளர்ச்சிக்கும், இன்றைய நவீன கல்வியில் பயின்ற கல்வியினால் உண்டான அறிவின் வளர்ச்சிக்கும் வித்தியாசம் நிறைய உள்ளன.

அன்றைய கல்வி முறைகள் மெய்ஞானத்தையும், விஞ்ஞானத்தையும் இணைத்து கொடுத்தது. இன்றைய கல்வி முறைகள் மெய்ஞானம் என்றால் என்ன என்றே தெரியாத அளவிற்கு, விஞ்ஞானத்தால் அனைத்தையும் மூடி மறைத்தது.

இன்றைய கல்வி முறையில் கற்றதின் வாயிலாக, அன்றைய வரலாற்று உண்மைகள் எப்படி மாற்றப்பட்டுள்ளது, எதனால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது? என்பதின் மிகப்பெரிய பிண்ணனியை தெரிந்துக் கொள்ளவதற்கு யாருமே தயாராக இல்லை. காரணம், அதைப்பற்றிய உண்மை இவர்களுக்குத் தெரியாது.

இன்றைய மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிக்கப்படும் கல்வியின் வாயிலாக, உண்மையான வரலாறுகளை அறிந்துக் கொண்டு மட்டும் இன்றைய மாணவன் புதிய வரலாறு என்ன படைத்துவிடப் போகின்றான்?

சாதனை என்பதை, இன்றைய கல்வி முறையில் பணம் படைத்தவர்களையும், விளையாட்டு வீரர்களையும் மட்டுமே சாதித்தவர்களாகக் காட்டும் பொழுது, சாதனையின் உண்மை சாத்தியம் எதுவென்று இன்றைய கல்வியாளர்களுக்கு கூறவும் வேண்டுமோ?

‘மெக்காலே கல்வி’ முறை நம் இந்தியாவிற்கு வரும் முன்னர், இதைவிட மோசமான சூழலில் நம் இந்தியா இருந்தது என்று ஒரு சாரர் இன்றைய கல்வி முறையை ஆதரிக்கின்றனர்.

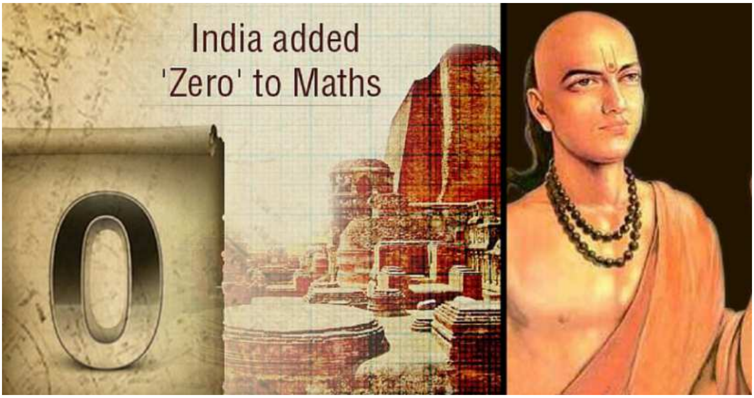
மற்றொரு சாரர், **‘மெக்காலே கல்வி’** முறை நம் இந்தியாவிற்கு வரும் முன்னரே, நவீன கண்டு பிடிப்புகளுக்குக் காரணமான பெரும்பாலான இந்தியர்கள், நம்முடைய தாய் நாடான இதே இந்தியாவில், அன்றைய கல்வி முறையில் பயின்றவர்கள் என்று, அன்றைய குருகுலக் கல்வி முறையை ஆதரிக்கின்றனர்.

இவர்கள் இருசாரரின் கூற்றைக் கொண்டு அலசி ஆராய்ந்துப் பார்த்ததில், ஒரு உண்மை புரிகின்றது. மெய்ஞானிகள் மதிக்கப்படவில்லை. அவர்களின் அரிய உண்மைகளை கல்வித் திட்டத்தில் சேர்க்கப்படவில்லை. அதுப் போகட்டும். இன்றைய இந்தியாவின் நவீனக் கல்வி திட்டத்தினால், புதியதாக எந்த ஒரு விஞ்ஞானக் கண்டு பிடிப்புகளையும், விஞ்ஞானிகளையும் கூட நாம் ஏன் காண முடிவதில்லை?

அன்றைய கல்வி முறையில் நம்மவர்கள் கற்ற மெய்ஞானத்தின் வாயிலாக மட்டுமே, இன்றைய விஞ்ஞானம் வளர்ந்தது என்ற அடிப்படை உண்மையை, அன்றைய ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களின் புதிய கல்வித் திட்டத்தின் மூலமாக திட்டமிட்டு மறைக்கப்பட்டது.

அன்றைய கல்வி முறையை இன்றுவரை அப்படியே, அதே நடைமுறையில் நம்முடைய இன்றைய ஆட்சியாளர்கள் தொடர்கின்றார்கள் எனில், இன்றைய கல்வியின் நிலை எப்படி இருக்கும் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

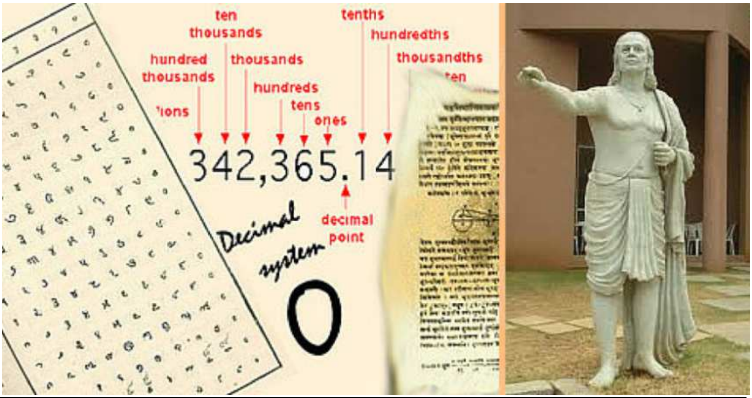
எல்லாக் காலத்திலும் மிக முக்கியமான கண்டு பிடிப்புகளில் ஒன்றான கணித இலக்கமான '**பூஜ்ஜியம்**' பற்றி அதிகம் கூற வேண்டியதில்லை. நம்முடைய பாரதத்திற்கு பெருமை தேடி தந்த கணிதவியலாளர் **ஆர்யபட்டா** பூஜ்ஜியத்திற்கான ஒரு குறியீட்டை உருவாக்கிய முதல் நபர் ஆவார்.

மேலும் அவரது முயற்சிகள் மூலமாகவே கூட்டல் மற்றும் கழித்தல் போன்ற கணித செயல்பாடுகள், இந்த ஒரே இலக்கமான பூஜ்ஜியத்தைப் பயன்படுத்தி கண்டு பிடிக்கப்பட்டன.

பூஜ்ஜியத்தின் கருத்தும், இட-மதிப்பு அமைப்பில் அதன் ஒருங்கிணைப்பும், பத்து எண்களை மட்டுமே பயன் படுத்துவதன் மூலம், மற்ற எண்கள் எவ்வளவு பெரியதாக இருந்தாலும் எளிதாக கணக்கிட முடிந்தது.

இது நமது இந்தியாவின் அன்றைய கல்வி முறையில் வந்த மெய்ஞானத்தின் அறிவு.

ஃபிபனாச்சி எண்கள் (Fibonacci numbers)

ஃபிபனாச்சி எண்கள் என்பவை கணிதத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் அடுக்கப்படும் ஓர் எண் தொடரில் வரும் எண்கள். இந்த எண் தொடரில், அடுத்தடுத்து வரும் இரண்டு எண்களின் கூட்டுத்தொகையாக அமைவது அதற்கு அடுத்து வரும் எண்.

உதாரணமாக, 1,1,2,3,5,8,13,21,34,55 என்று தொடரும் இவ்வரிசை.

முதல் இரண்டு எண்களாக 1, 1 என்பதை எடுத்துக் கொண்டால் அடுத்து வரும் மூன்றாவது எண் 1+1 = 2. நான்காவது எண் 1+2 = 3, ஐந்தாவது எண் 2+3 = 5, இப்படியாக இவ்வெண்கள் தொடர்ந்து விரிகின்றது.

இவ்வெண்கள் தொடரும், இதன் பண்புகளும் கணக்கில் அதிகம் தொடர்பு இல்லாதவரையும் ஈர்க்கும் ஒரு கணிதக் கருத்து எனலாம்.

இயற்கையிலும் இந்த ஃபிபனாச்சி எண் தொடரில் வரும் எண்கள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

வடமொழியில் **'சந்தஸ் சாஸ்திரம்'** (சீர் இயல்) என்று பிங்களர் (ஏறக்குறைய கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டு) எழுதிய நூலில் **'மாத்ரா மேரு'** என்ற பெயரில் முதன் முதல் இக் கருத்துப் பொருள் பேசப்பட்டது.

ஆறாவது நூற்றாண்டில் **விரஹங்கர்** எழுதிய யாப்பிலக்கண நூல்களில் மறுபடியும் பேசப்பட்டது. 12 ஆவது நூற்றாண்டில் **ஹேமசந்திரர்** என்பவருடைய நூலிலும் **விரஹங்கர்** நூலுக்கு **கோபாலர்** எழுதிய உரைநூலிலும் இது விபரமாகப் பேசப்படுகிறது.

அடுத்து, கணினி நிரல்கள் எழுதப்பட்ட அடிப்படை மொழி **'பைனரி எண்கள்'**. இந்த பைனரி என்பது அடிப்படையில் 1 மற்றும் 0 என்ற இரண்டு எண்களின் தொகுப்பைக் குறிக்கிறது, அவற்றின் சேர்க்கைகள் **பிட்கள்** மற்றும் **பைட்டுகள்** என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

பைனரி எண் முறையை முதன்முதலில் வேத அறிஞர் **பிங்கலா** தனது **சந்தஹஸ்திரா** என்ற புத்தகத்தில் விவரித்தார், இது *புரோசோடி* பற்றிய ஆரம்பகால சமஸ்கிருத நூலாகும்.

இன்றைய நவீன கண்டுபிடிப்பான கணிணிகளின் (Computers) மொழி என்பது இந்த *'பைனரி'* எண்களான 0, 1 என்பதை அடிப்படையாக கொண்டே பேஸிக், போர்ட்ரான், C++ எனத் தொடங்கி தற்போதைய போட்டோசாப் வரை, அனைத்து கணியின் பயன்பாட்டிற்குத் தேவையான மென் பொருள்களும் எழுதப்படுகின்றன.

அன்றைய நம் பாரதத்தின் கல்வி முறையில் மூலம்தான் இந்த கணிணி **'அறிவு'** பெறப்பட்டது.

அடுத்து, நவீன கணிதத்தில் கையாளப்படும் *பெல்லின் சமன்பாடு* உட்பட, உறுதியற்ற இருபடி சமன்பாடுகளை தீர்க்க, அன்றைய **சக்ரவாலா முறை** அவசியமாக இருந்தது.

அதாவது, இது ஒரு சுழற்சி வழிமுறையாகும். முழு தீர்வுகளை பெறுவதற்கான இந்த முறையை 7 ஆம் நூற்றாண்டின் நன்கு அறியப்பட்ட கணிதவியலாளர்களில் ஒருவரான **பிரம்மகுப்தர்** உருவாக்கியுள்ளார்.

மற்றொரு கணிதவியலாளரான **ஜெயதேவா** பின்னர் இந்த முறையை, ஒரு பரந்த அளவிலான சமன்பாடுகளுக்கு பொதுமைப்படுத்தினார், அதன் பிறகு, **இரண்டாம் பாஸ்கரா** என்பவர் தனது **பிஜகனிதா என்ற நூலின் வாயிலாக** செம்மைப்படுத்தினார். இவர்கள் அனைவருமே அன்றைய இந்தியாவில் கல்வி பயின்று **'அறிவு'** பெற்ற அன்றைய அறிவியலாளர்கள் ஆவார்கள்.

மேலும், பண்டைய இந்தியாவின் குறிப்பிடத்தக்க விஞ்ஞானிகளில் ஒருவரான **ஆச்சார்யா கனாட்**, இன்றைய விஞ்ஞானிகளுக்கு அணுவைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகளுக்குத் தேவையான, அணுக் கோட்பாட்டை உருவாக்கிய இந்திய முனிவர் ஆவார். அதாவது, 2,600 ஆண்டுகள் முன்பு நம்முடைய பாரத தேசத்தில் அன்றைய கல்வி முறையில் **'அறிவு'** பெற்றவர்.

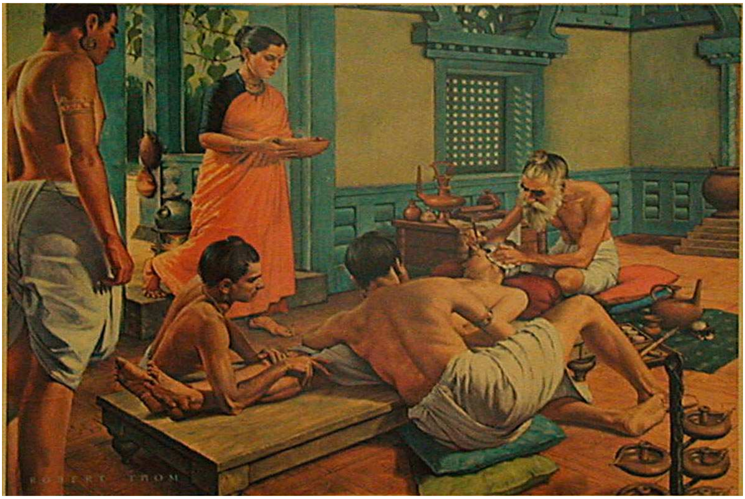
இந்தியாவின் மத்தியப் பிரதேசத்தில் உள்ள உஜ்ஜைனியைச் சேர்ந்த வானியலாளர், கணிதவியாளர் **வராகமிஹிரர்**. **'பிரஹத் சம்ஹிதை'** என்ற கலைகளஞ்சியம் போன்ற விரிவான நூலை எழுதியதற்காகப் புகழ்பெற்றவர்.

சம இரவு-பகல் நாளில் இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி 50.32 விநாடிகள் என்பதை முதலில் கணித்துக் கூறிய அன்றைய இந்தியர்.

மால்வா பகுதியின் மன்னர் **யசோதர்மனின்** அமைச்சரவையில் நவரத்தினங்களில் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர். அதாவது, ஒன்பது பிரதான மந்திரிகளில் **வராகமிஹிரர்** என்ற இவரும் ஒருவர். இவருடைய தந்தை **ஆதித்யதாசரும்** ஒரு வானியலாளரே.

அடுத்து, உலகில் முதன் முதலில் அறுவை சிகிச்சையை மேற்கொண்ட இந்திய மருத்துவர் **'சுஸ்ருதர்'** அன்றைய கல்வி முறையில் பயின்றவர்.

கண்புரை நீக்க அறுவை சிகிச்சை, ஒட்டுறுப்பு (பிளாஸ்டிக்) அறுவை சிகிச்சை உட்படப் பல்வேறு அறுவை சிகிச்சை முறைகளைப் பற்றி அவர் விவரித்த **'சுஸ்ருத சம்ஹிதை'** நூலின் மூல வடிவம் தற்போது கிடைக்கவில்லை.

இந்த நூல் ஆயுர்வேத மருத்துவத்தின் அடிப்படை நூலாகக் கருதப்படுகிறது. எட்டாம் நூற்றாண்டில் இந்த நூல் அரபியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்து, ஆயுர்வேத மருத்துவத்தின் இரண்டு அடிப்படை நூல்களுள் ஒன்றான **'சரஹ சம்ஹிதை'** யை எழுதியவர் **'சரகர்'** என்ற பேரறிஞர் ஆவார்.

2000-க்கும் மேற்பட்ட மருந்து செய்முறைகளைக் கொண்டது இந்நூல். ஆயுர்வேத மருத்துவத்தின் தந்தையாகக் கருதப்படும் இவர், காஷ்மீர் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.

சரகர் என்ற பெயருக்கு நாடோடி அறிஞர், நாடோடி மருத்துவர் என்று அர்த்தம். வாழ்க்கை முறை, மனித முயற்சிகள் மூலம் நோய்களுக்குச் சிகிச்சை அளித்து உடல் நலனைப் பாதுகாக்கலாம் என்ற கோட்பாட்டை முன்வைத்துச் செயல்பட்டவர்.

அத்துடன் நோய்க்குச் சிகிச்சை அளிப்பதைவிட முன்கூட்டியே தடுப்பதுதான் மிகச் சிறந்தது என்பதையும் வலியுறுத்தியவர். இவரும் அன்றைய கல்வி முறையில் **‘அறிவு’** பெற்ற இந்திய மருத்துவர் ஆவார்.

ஜகதீஸ் சந்திர போஸ் (1858-1937),

பிரபுல்லா சந்திர ரே (1861-1944),

ராமானுஜம் (1887-1920),

சத்யேந்திர நாத் போஸ் (1894-1974),

மேகநாத் சஹா (1893-1956),

ஹோமி பாபா (1909-1966),

விக்ரம் சரபாய் (1919-1971),

பி.சி. மஹாலனோபிஸ் (1893-1972),

சி.வி.ராமன் (1888-1970),

ஹர் கோபிந்த் கொரானா (1922-2011),

ஹரிஸ் சந்திர (1923-1983),

இதுப்போன்ற மிக உயர்ந்த அறிவியளார்களை உண்டாக்கிய அன்றைய இந்தியாவில், அன்றைய கல்வித் திட்டத்தில் படித்த **அப்துல்கலாம்** (1926-1996) போன்றவர்கள் நம் இந்தியாவிற்கு பெருமை சேர்த்தவர்கள் எனலாம்.

வளர்க விஞ்ஞானம்! வாழ்க மெய்ஞானம்!

2. இன்றைய கல்வியும், இளைஞர்களும்

நவீன கல்வித் திட்டம் முற்றிலும் பணத்தை அடிப்படையாக கொண்டு, பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளில் ஒரே மாதிரியான பொருள்களைத் தயார் செய்து அனுப்புவது போன்று, மாணவர்களை சுயமாக சிந்திக்க அனுமதிக்காமல் ஒரே மாதிரி தயார் செய்து அனுப்ப முயற்சிக்கின்றது.

அதனால்தான், நன்றாகப் படிக்கின்ற குழந்தைகளை மட்டும், இன்றைய பணக்கார தனியார் கல்வி நிறுவனங்களில் பணம் அதிகம் கொடுத்து சேர்க்கப்படுகின்றது.

சரியாகப் படிக்காத குழந்தைகளை வசதி குறைவான சாதாரணமான கல்வி நிறுவனங்களில் பணம் குறைவாகக் கொடுத்து சேர்க்கப்படுகின்றது. பின் தங்கிய குழந்தைகளை அரசு பள்ளிகளில் இலவசமாகச் சேர்க்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறு, இன்றைய கல்வி நிறுவனங்களின் கற்பிக்கும் போக்கு, மாணவர்களின் தரத்தை எந்த அளவிற்கு உயர்த்தும் என்பதை நாம் இன்றைய மாணவர்களை நேரடியாகப் பார்த்து அறிந்துக் கொள்ளலாம்.

இதுப்போன்ற சமூக அவலங்களுக்கு முழுக்க முழுக்க அரசு மட்டுமே பொறுப்பேற்க வேண்டும். மற்றவர்களை இதில் குறை கூற முடியாது. ஏனெனில், இதுப்போன்ற கல்வி நிறுவனங்களையும், கல்வி கற்பிக்கும் முறைகளையும் அரசு அனுமதிக்காமல் நடைமுறையில் சாத்தியம் இல்லை.

நவீனக் கல்விமுறை இன்றைய மாணவர்களை அறிவால் உயர்த்தி இருக்கின்றதா என்றால், இல்லை என்றே கூறலாம். காரணம், மாணவர்கள் யாரும் புரிந்துக் கொண்டு படிப்பதில்லை.

ஆசிரியரின் கட்டாயப் பாடத் திட்டத்தினாலும், கல்வி நிறுவனங்கள் கடைப்பிடிக்கின்ற கால அட்டவணைப்படி, பாடங்கள் குறிப்பிட்ட காலக்கெடுவுக்குள் நடத்தி முடிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டினாலும், மாணவர்களுக்கு பாடங்கள் பலவந்தமாக திணிக்கப்படுகின்றன.

மாணவர்கள் பாடங்களைப் படித்துப் புரிந்துக் கொண்டுள்ளனரா என்று ஆசிரியரும் கவலைப்படுவதில்லை, கல்வி நிறுவனங்களும், பெற்றோர்களும் கூட அறிந்துக் கொள்வதில்லை. ஆனால், சில ஆசிரியர்கள் மட்டும் அவர்களைப் பற்றி ஒரு வகையில் வருத்தப்படுகின்றனர்.

அதன் விளைவாக, மாணவர்களுக்கு புரியாதவைகளை புரியவைக்கும் புதிய முயற்சியாக, இவர்கள் மட்டும் மாலை நேர டியூசன் வகுப்புகளில், மேலும் படித்து, புரிந்துக் கொண்டு பயன் பெறலாம் என்ற புதிய கோட்பாடுகளை, இவர்களாகவே உண்டாக்கிக் கொள்கின்றனர். இதற்குப் பெற்றோர்களும் ஆதரவு தெரிவிக்கின்றனர்.

அவர்களுக்கு மகன் / மகள் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு எண்ணம். மற்றும் பெற்றோர்கள் இருவருமே பணம் சம்பாதிக்க பணிக்குச் செல்வதால், பணத்தினால் படிக்க வைத்து விடலாம் என்ற மற்றொரு எண்ணத்தில், இவர்களது குழந்தைகளை கவனித்துக் கொள்வது என்பது சிரமமான காரியம் என்பதினால், இதுப்போன்ற டியூசன் சென்டர்களை அதிகம் வரவேற்கின்றனர்.

குதிரை வண்டிக்காரன், அந்த குதிரையை தான் ஓடும் பாதைகளில், அதன் இருபுறங்களிலும் வேடிக்கைப்பார்க்காமல் செல்வதற்காகவும், பாதையை மட்டும் நேராக கவனித்துப் போக வேண்டும் என்பதற்காகவும், அதன் இரண்டு கண்களுக்கு இருபுறங்களிலும், தடைகளை உண்டாக்கும் தடுப்பினைக் கட்டி வைத்திருப்பான்.

அதுப்போன்று, இன்றைய நவீன கல்வித்திட்டமும், தங்களுடைய மாணவர்களை, தாங்கள் செலுத்தும் பாதைகளில் இருந்து விலகாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதில் மிகவும் விழிப்பாக இருக்கின்றது.

திணிக்கப்பட்ட கல்வி அறிவினால், திறமைகள் ஒன்றும் வெளிப்படாது. இன்றைய கல்வி முறையில் இதற்கான கால அவகாசம் கொடுக்கப்படுவதில்லை.

ஒவ்வொரு மாணவனும், காலை எழுந்து பள்ளிக்குச் செல்வதற்குத் தயாராகின்ற நேரம் முதற்கொண்டு, இரவு அவன்

பள்ளி முடிந்து வீட்டிற்கு வந்து உறங்கும் நேரம் வரை, டியூசன், வீட்டுப்பாடங்கள் என்ற பெயரில், ஏகப்பட்ட சுமைகளை அவன் மனதிற்குள் சுமத்தி விடுகின்றார்கள்.

அந்த படிக்கும் பாடங்களின் வாயிலாக உண்டாகின்ற புதிய விசயங்களினால் அவனது மனம் எப்பொழுதும் எதையாவது சிந்தித்தவாறு, பல்வேறு எண்ணங்களினால் மிகப்பெரிய மனப் போராட்டத்தை அவன் மனதில் சந்தித்து வருவதைக் கண்ட பெற்றோர்களும், தனது மகன்/மகள் மிகப்பெரிய சிந்தனையாளராக மாறப்போகின்றான் என்று பகற் கனவு கண்டு, கடைசியில் அவனை/அவளை மனநல மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டிய நிர்பந்தம் உண்டாகின்றது.

இதனால், அந்த மாணவர்களின் சுயத்தன்மை பறி போவதுடன், அவர்கள் சுயமாக சிந்திக்கும் ஆற்றல்களை சுத்தமாக இழந்து விடுகின்றார்கள்.

இதனால், மாணவர்களின் தனிப்பட்ட திறமை ஆசிரியர் களுக்கும், பெற்றோர்களுக்கும் தெரியாமல் போய் விடுகின்றது. அந்த மாணவர்களை அவர்களுடைய திறமையைக் கண்டு ஊக்குவிக்க வேண்டிய பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும், அவனைக் கண்டு கொள்ளாத காரணத்தினால், அவன் தன் திறமையை வெளிப்படுத்த முடியாமல், வீணாக திணிக்கப்பட்ட கல்வியில் சிக்கி சீரழிகின்றான்.

இதில் சரியாக படிக்காத மாணவர்கள் மட்டுமே, இந்தக் கல்வித்திட்டத்தில் சிக்காமல் தப்பிப் பிழைத்து, இன்றைய சமுதாயத்தற்குப் பயனுள்ள பல பணிகளை செய்து வருகின்றனர். இதுவே இன்றைய கல்வி முறையின் மிகப் பெரிய பலவீனம் ஆகும்.

கொடுக்கப்பட்ட புத்தகச் சுமையினாலும், வருடத்தின் 365 நாட்களும் படித்துக் கொண்டே இருப்பதினாலும், உடல் ரீதியாகவும், மன ரீதியாகவும் இன்றைய மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுவதை இன்றைய சமூகம் கண்டு கொள்வதில்லை.

மாணவர்களின் மனதில் இருக்கின்ற தனிப்பட்ட ஆசைகளை விசாரித்து அறிந்து, அதற்கேற்ப அவர்களை ஊக்குவிக்கத் தயாராக யாருமே இல்லை.

உண்மையில், ஒருவனிடம் இருக்கின்ற தனிப்பட்ட திறமை என்பது, அவனுக்கே உரித்தானது. இயற்கையின் நியதிப்படி, படைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு உயிரினமும், அவைகளுக்கான தனிப்பட்ட ஆசைகளை அனுபவிப்பதற்காக இந்த பூமிக்கு வருகின்றது. அதில் மனிதன் மட்டும் விதிவிலக்கல்ல.

இதில் மனிதனைத் தவிர, மனிதனிடம் மாட்டாத மற்ற அனைத்துமே அவைகளின் சொந்த ஆசைகளுக்கு ஏற்ப சுதந்திரமாகவும், சுகமாகவும் இருக்கின்றன.

ஆனால், மனிதன் மட்டுமே மமதையின் காரணமாக, தன்னுடைய குழந்தை, தன்னுடைய குடும்பம், என்ற சுயநலத்தினால், இவனது சுதந்திரம் பறிபோனதை அறியாமல், இவனை நம்பி வந்த, இவனது மகன்/மகள் போன்றவர்களுக்கு, இவனது ஆசைகளை கட்டாயமாகத் திணிக்கின்றான்.

இவன் ஒரு வழக்கறிஞரோ, மருத்துவரோ ஆவதற்கு ஆசைப்பட்டு, அது நடக்காமல் போனதினால், இவனது மகன்/மகள் அவ்வாறு ஆவதற்கு, இவனது ஆசைகளை வலுக்கட்டாயமாக அவர்களிடம் திணிக்கின்றான்.

பெரும்பாலானவர்களுக்கு பெரிய மருத்துவராகவோ, வழக்கறிஞராகவோ, தன்னுடைய மகன்/மகள் படித்து வந்து விட்டால், நாமும் மற்றவர்களைப் போன்று, பெரும் பணக்காரர் ஆகிவிடலாம் என்ற ஆசை இருக்கின்றது.

உண்மையில், பணம் சம்பாதிப்பது என்பது செய்யும் தொழிலில் இல்லை. செயல்படுபவனின் திறமையில் உள்ளது.

அது எவ்வாறு எனில், ஒரு பாடகனுக்கு அவனது முழு திறமை பாட்டு பாடுவது மட்டுமே. ஒரு விளையாட்டு வீரனுக்கு அவனது முழு திறமை விளையாடுவது மட்டுமே. இந்த இருவரின் உணர்வுகளுக்கும் மதிப்பு கொடுத்து, அவர்களின் விருப்பத்தை ஆதரித்தால் போதும்.

இந்த இருவரில், அவர்களது தனிப்பட்ட திறமையை அங்கீகரித்து, நன்றாகப் பாடுபவனை பாடுவதற்கும், நன்றாக விளையாடுபவனை விளையாட்டிலும் அனுமதித்தால் மட்டும் போதும்.

அவர்கள் இருவரும் அவர்களிடமுள்ள திறமையை வெளிக்கொணர்ந்து வெற்றி பெற்று விடுவார்கள். அந்த வெற்றியின் அடையாளமாக அவர்களுக்குப் பணம் தானாகவே அவர்களிடம் வந்து சேரும்.

அதாவது, ***"கஷ்டப்பட்டு உழைப்பதினால் மட்டும் பணம் வராது. இஷ்டப்பட்டு உழைப்பதினால் மட்டுமே பணம் வரும்."***

இதை விடுத்து, பாடுபவனை விளையாடவும், நன்றாக விளையாடுபவனை, பாடவும் கட்டாயப்படுத்துவது, இவர்கள் இருவரின் வாழ்க்கையை வீணடிப்பதாகும்.

இது புரியாமல், இன்றைய கல்வித் திட்டம் எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியான கல்வியைக் கற்பிக்க முயற்சிக்கின்றது.

அத்துடன், கல்விக் கூடங்களின் மாணவர்கள் அதிக மதிப்பெண்கள் பெறவேண்டும். அதனால், மற்ற கல்வி நிறுவனங்களை விட தரம் உயர்ந்த கல்வி நிறுவனம் தனது மட்டுமே எனப் பெயர் பெற வேண்டும். அந்த பெயரை ஒவ்வொரு வருடமும் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதன் வாயிலாக அதிக கட்டணம் வசூலிக்க வேண்டும். இதுப் போன்ற சுய நல நோக்கம் ஒன்று மட்டுமே, கல்வி கற்றுக் கொடுக்கின்ற கல்வி நிறுவனங்களிடம் காணப்படுகின்றது.

இதைத்தவிர, மாணவர்களின் தனிப்பட்ட அறிவை ஆராய்ந்து, அவனுக்கு எதில் ஆர்வம் உள்ளது என்பதை அவனிடம் கேட்டு, அதற்கான சந்தர்பங்களை அவனுக்கு உருவாக்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற அக்கரையின்றி, அவர்களிடமிருந்து கல்விக் கட்டணத்தை கட்டாயமாக வசூலிப்பதிலேயே குறியாகவும் இருக்கின்றது.

இதனால், இன்றைய மாணவர்கள் படித்து பட்டம் பெற்று முடிக்கும் பொழுதே, பணம் பறிக்கும் இயந்திரமாக மாறி விடுகின்றனர்கள். அதன் காரணமாக, மக்கள் சேவை என்பதெல்லாம் மறந்து, மக்களிடம் பணம் பறிக்க மட்டுமே தொழில் செய்யும் சூழலுக்கு தள்ளப்படுகின்றனர்.

அதனால்தான், இன்றைய மருத்துவம், நீதிமன்றம், வியாபாரம், விவசாயம் என எதை எடுத்துக் கொண்டாலும், பணம் மட்டுமே பிரதானமாக இருக்கின்றது. அன்பு, கருணை, பணிவு, பரோபகாரம் போன்ற அனைத்தும் அவர்களிடத்தில் இல்லாமல் போய்விட்டது.

காரணம், கற்ற கல்வியில் செலவு செய்த பணத்தை, பெற்ற வேலையின் வாயிலாக திரும்பப் பெற்று, வங்கியில் வரவு வைக்க வேண்டிய கட்டாயம் இன்றைய அனைத்து தரப்பிலும் பார்க்க முடிகின்றது.

மாணவர்கள் கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்திலேயே கட்டாயக் கடன்காரர்களாக மாற்றுகின்ற கல்வி நிறுவனங்களின் நவீன கல்வி முறையினால், அவன் கற்று முடித்து வேலைக்கு வந்ததும், அந்தக் கடனைக் கட்ட வேண்டிய கட்டாயத்தின் காரணமாக, பணம் மட்டுமே நோக்கமாக மாறிய மாணவர்கள், அதற்காக, மனித நேயத்தைக் கூட இழக்கின்றார்கள்.

இதுவே, இன்றைய நவீன கல்வித் திட்டத்தின் நடைமுறை ஆகும்.

அத்தகைய இந்த கல்வியின் வாயிலாக இன்றைய வரலாற்றில் இடம் பிடிக்கின்ற அளவிற்கு, அறிவியல் அறிஞர்களோ, கணித மேதைகளோ, நீதி அரசர்களோ, காக்கும் காவலர்களோ, தொழில் நுட்ப வல்லுனர்களோ, வானியல் விஞ்ஞானிகளோ என யாரையுமே புதியதாகக் காண முடிவதில்லை.

அதற்குப் பதிலாக, அரசியல், பத்திரிக்கை, ஜோதிடம், மதுவிற்பனை, விமான நிறுவனம், தொலைக்காட்சி நிறுவனம், தொலைத்தொடர்பு, திரைப்படத்துறை, போன்ற மக்களை மகிழ்விக்கும் விசயங்களில் இன்று அனேக பிரமுகர்கள் மக்களிடையே காணப்படுகின்றார்கள்.

இதிலிருந்தே, இன்றைய கல்வி எதை நோக்கிச் செல்கின்றது என்பதைக் கூட அறிய முடியவில்லை என்றால், அவர்ளை படித்த அறிவாளி என்பதா? அல்லது படித்த

முட்டாள் என்பதா என்பதை அவரவர்களே தீர்மானித்துக் கொள்ளட்டும்.

‘விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்’ என்பது முன்னோர் மொழி. அதன் அடிப்படையில், இன்றைய கல்வி முறையின் அதீத வளர்ச்சியினை ஆரம்பத்திலேயே அறிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது. இதற்காக இன்னும் நூறு ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

எனவே, உடனடியாக அரசு இந்தக் கல்வி திட்டத்தில் மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்து விடுவது எதிர்கால சந்ததியருக்கு நன்மையை பயக்கும். இன்றைய கல்வியைப் பொருத்தவரை அனைவருக்கும் இலவசமாக அளிக்கப்பட வேண்டும். அதில் மாணவர்களின் அறிவுத்திறனை மேம்படுத்தக் கூடிய அனேக சிறப்பம்சங்கள் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

மேலும், மனதை செம்மைப் படுத்தக்கூடிய, மகத்தான பல உண்மைகளை அவர்கள் பாடத் திட்டங்களில் சேர்க்கப்பட வேண்டும். அத்துடன், அவைகளை ஆய்வு செய்துப் பார்க்கின்ற பயிற்சிகளை நடைமுறைப் படுத்தப்பட வேண்டும். விஞ்ஞான அறிவியல் ஆய்வுகளைப் போன்று, காலத்திற்கு காலம் மாறுதலுக்கு உட்படாத, அன்றும், இன்றும், என்றும் ஒரே முடிவினைக் கொண்ட மெய்ஞான கோட்பாட்டை, நவீனக் கல்வியில் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு, கல்வித் திட்டம் அமையுமானால், எதிர்கால மாணவர்களே புதிய இந்தியாவைப் புத்துணர்ச்சியுடன் படைத்து, அனைவருக்கும் வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தீபங்களாக பிரகாசிப்பார்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

வளர்க மாணவ சமுதாயம்! வாழ்க மக்கள் அனைவரும்!

3. <u>அறிய வேண்டிய அறிவு</u>

“எதை அறிந்துக்கொண்டால், வேறு எதையும் அறியத் தேவையில்லையோ, அதை மட்டும் அறிவதே அறிவு!”

இதுவே, அனைவரும் அறிய வேண்டிய தாரகமந்திரம்.

மகத்தான ஆறாவது அறிவு மனிதனுக்கு மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டும், அதன் பயன் பள்ளியில் கற்பதாலும், பல புத்தகங்களைப் படிப்பதாலும், பலர் கூறக் கேட்பதாலும் வளர்ந்து விடும் எனக் கருதி, மேலும், மேலும் அனேக எண்ணங்களை மனதினில் விதைத்துக் கொண்டே போகும் பொழுது, அதன் அறுவடைக் காலத்தை, அறிவால் அறிய முடியாமலேயே பயன் இன்றி போகின்றது.

அதாவது, விதைத்த எண்ணங்களை விசாரித்து, மனதிலிருந்து விடுவிக்காமலேயே இருந்துக் கொண்டு, இறுதியில் ‘**வீடுபேறு**’ என்பதை அடைய முடியாமல், அனேக மக்கள் அந்த காலனிடம், தங்கள் ஆயுள் காலம் முடிந்து, அடைக்கலம் அடைந்து விடுகின்றனர்.

மனிதனின் வாழ்வியல் நெறிகளாக நம் முன்னோர்கள் வகுத்துக் கொடுத்த *அறம், பொருள், இன்பம், வீடு* என்பதை ஒவ்வொருவரும் வாழ்ந்துப் பார்க்க வேண்டும். அவ்வாறு வாழாமல் மரணத்தை தழுவும் பொழுது, கிடைத்தற்கரிய மனிதப்பிறவி கிடைத்தும் வீணானதே ஆகும்.

அதுப்போன்ற துர்பாக்கிய நிலைக்கு நாம் தள்ளப் படாமல், அறிய வேண்டிய அந்த அறிவை அறிந்துக்

கொண்டால், வேறு எதையும் அறியத் தேவை இல்லை என்பதே இங்கு கூறப்படும் உண்மை.

அப்படியானால், அறிய வேண்டிய அறிவு எது?

இந்த அறிவை, மனிதனுடைய புலன் அறிவினாலோ, மனதினாலோ, கற்ற கல்வியினாலோ, மற்றவர்களிடமிருந்து ஏற்றிக் கொண்ட விசயங்களினாலோ அறிய முடியாது.

பிறகு எப்படி அறிவது?

பிறந்த ஒவ்வொரு உயிரினத்திற்கும் இந்த **'அறிவு'** மட்டுமே **'இருப்பாக'** இருந்துக் கொண்டு, அனைத்தையும் இயக்குகின்றது என்பதை அறியாமல், அவைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட புலன்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, உண்பது, உறங்குவது, புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவது, குட்டிகளைப் போடுவது என்று, அதன் வாழ்க்கையை அவைகள் ஆனந்தமாகவே வாழ்கின்றன.

காரணம், அவைகள்மீது ஏற்றி வைக்கப்பட்ட புலன் அறிவுகளால், இந்த மெய்யறிவை அறிய முடியாமல், அறியாமையில் இருக்கின்றது.

ஆனால், மனிதன் ஒருவனுக்கு மட்டும், இந்த புலன் அறிவுகளைத் தாண்டி, **மனம்** என்ற ஒரு மகத்தான கருவி இருப்பதினால், அவன் மட்டுமே, அந்த மனதை விசாரித்து, இந்தப் பிறவியை பயனுள்ளதாக மாற்றிக் கொள்ள முடியும்.

மனதின் சேகரிக்கப்பட்ட எண்ணங்களை புத்தி சக்தியினால் விசாரித்து, நன்மை, தீமைகளை பகுத்தறிந்து, பரம ஆனந்தத்தை அடைய முடியும்.

மனிதனிடம் உள்ள பகுத்தறியும் பண்பினால், பல வகையான பயனற்ற பழக்க வழக்கங்களை விட்டொழிக்க முடியும். விபரீத எண்ணங்களாக சேகரித்துக் கொண்ட மூட நம்பிக்கைகளை மனதிலிருந்து களைந்து விட முடியும்.

மனதை விசாரிப்பது என்பது, எழுகின்ற எண்ணங்களை, அந்த விநாடியிலே அதை கவனித்து, மனம் எதிர்காலம், கடந்தகாலம் என வேறு எண்ணங்களுக்குச் செல்லாமல், விழிப்புணர்வுடன் கவனத்தை, அந்த எழுந்த அப்போதைய எண்ணத்தில் மட்டும் நிகழ்காலத்தில் நிறுத்திப் பார்க்கும் பழக்கத்தைப் பழகும் பொழுது, அந்த எழுந்த எண்ணம் அப்பொழுதே கரைந்து இல்லாமல் மறையும்.

அதாவது, அவனது மனம் எப்பொழுதும், தன் இருப்பில், கடந்தகாலம், எதிர்காலம் என எதுவுமின்றி, *காண்பான், காட்சி, காணப்படும் பொருள்* என்று, நிகழ் காலத்தில் இருந்து கவனிக்கும் பொழுது, மூன்றும் ஒன்றாகி, அந்த விநாடியில், அப்பொழுதே, எழுந்த அந்த எண்ணம் ஒன்றுமில்லாமல் ஆகின்றது.

இந்த கணப்பொழுது நிகழ்கின்ற இன்ப அனுபவத்தில் அவன் அந்த அறிவுடன் ஒன்றாக இணைகின்றான். அதுவும் விழிப்பு நிலையில் இந்த நிகழ்வை அவன் அனுபவிக்கின்றான்.

ஆழ்ந்த உறக்க நிலையிலோ, கனவு நிலையிலோ, அடைந்த ஆனந்த அனுபவம் போன்று இல்லாமல், விழிப்புணர்வோடு கூடிய ஆனந்த அனுபவமாக இது இருப்பதினால், இதன் நம்பகத் தன்மையை இவன் நன்கு அறிகின்றான்.

இந்த இன்பத்திற்காகத் தானே இத்தனை நாள் எதை எதையோ செய்துக் கொண்டிருந்தேன். எத்தனையோ வெளிப் பொருட்களில் இருப்பதாகக் கருதிக் கொண்டு, ஓயாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தேன் என்று அறிகின்றான்.

அந்த ஆனந்தம் எப்பொழுதும் நிலைத்திருக்கும் சூக்குமத்தை, சுயமாக அறிந்துக் கொண்டதினால், எப்பொழுதும் நிகழ்காலத்தில் தன் இருப்பில் இருக்கின்றான்.

இதற்காக இவன் செய்ய வேண்டியது எல்லாம், எப்பொழுது இவனுக்கு எண்ணம் எழுந்தாலும், அதை நிகழ் காலத்தில் சந்தித்து, அப்பொழுதே அந்த எண்ணத்திற்கான முடிவை நடைமுறைப் படுத்தியாக வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு வருகின்றான்.

எப்படி?

உதாரணமாக, ஒரு ரோஜா மலர் செடியில் மலர்ந்து இருப்பதைக் காண்கின்றான். இவன் மனம் நிகழ்காலத்தில் அந்த மலரைக் கண்கள் (புலன்) வழியாகக் காணுகின்றது. இவனது கடந்த காலத்தில் அந்த மலர் அங்கு இல்லை. எதிர் காலத்தில் அந்த மலர் அங்கு இருக்கப் போவதில்லை. இப்பொழுது, இந்த விநாடியில் இவன் கண் முன்னால், அந்த மலர் இருக்கின்றது.

இதில் இவன் மனம் உடனடியாக ஒரு முடிவை எடுத்தாக வேண்டும்.

அந்த முடிவு, மலரைப் பறிப்பதா? வேண்டாமா?

இதில், நிகழ்காலத்தில் இவன் எடுக்கின்ற முடிவு, அந்த மலரை பறிப்பது என்றவுடன், அந்த மலரைப் பறிக்கின்ற செயலை நடைமுறைப் படுத்துவான். மலர் பறிக்கப்பட்டதும், அதன் ஸ்பரிசம் இவனுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கின்றது.

அடுத்த சில விநாடிகளில், அடுத்த எண்ணமாக, அவனது மனம் அந்த மலரை அவன் காதலிக்குக் கொடுப்பதற்காக தாவுகின்றது. இந்த அடுத்த எண்ணம் நிறை வேறும் வரை, இனி இவனுக்கு மனதில் இன்பம் அந்த மலரினால் உண்டாகப் போவது இல்லை. காரணம், இவன் மணம் எதிர்காலத்தில் காதலியை சந்திக்கக் காத்திருக்கின்றது.

இவ்வாறு, மனம் ஒரு இன்பத்தை அடைந்தாலும், அதை அனுபவிக்காமல், புதிய எண்ணம் பிறப்பதினாலும், அல்லது அனுபவித்தது போதும் என்று முடித்துக் கொண்டதினாலும் அந்த இன்பம் நிலைக்காமல் போகின்றது.

மனம் ஒரு எண்ணத்திலிருந்து, மற்றொரு எண்ணத்திற்கு அடிக்கடி தாவிக்கொண்டே இருப்பதினாலும், நிகழ்காலத்தில், பறித்த மலரை எதிர்காலத்தில் தன் காதலிக்குக் கொடுக்க

நினைத்ததினாலும், அடைந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாமல், இவனுக்கு இன்பம் நிலைக்காமல் போனது.*

இதுப் போன்றே, இந்த மனம் நிகழ்காலத்தில் இருந்து, கடந்த காலத்திற்கும். அல்லது எதிர் காலத்திற்கும் என மாறி, மாறி தாவிக் கொண்டே இருப்பதை அறிந்து, நிகழ் காலத்தில் அந்த எண்ணத்திற்கு ஒரு முடிவு கொண்டுவந்து விட்டால் மட்டுமே, மனம் அமைதியில் ஆனந்தத்தை அடையும்.

இதையே மற்றொரு விதமாகக் காணலாம்.

மீண்டும், பழைய உதாரணத்தின் ஆரம்பத்திற்கே போகலாம்.

உதாரணமாக, ஒரு ரோஜா மலர் செடியில் மலர்ந்து இருப்பதைக் காண்கின்றான். இவன் மனம் நிகழ்காலத்தில் அந்த மலரைக் கண்கள் (புலன்) வழியாகக் காணுகின்றது.

இவனது கடந்த காலத்தில் அந்த மலர் அங்கு இல்லை. எதிர் காலத்தில் அந்த மலர் அங்கு இருக்கப் போவதில்லை. இப்பொழுது, இந்த விநாடியில் இவன் கண் முன்னால், அந்த மலர் இருக்கின்றது.

இதில் இவன் மனம் உடனடியாக ஒரு முடிவை எடுத்தாக வேண்டும்.

அந்த முடிவு, மலரைப் பறிப்பதா? வேண்டாமா?

இப்பொழுது, வேண்டாம் என்று ஒரு முடிவை எடுத்து விட்டான் என்றால், அந்த எண்ணம் அப்பொழுதே முடிவுக்கு வந்து விடுகின்றது. அதனால், அவனுக்கு செயல் ஒன்றும்

நடக்கப்போவதில்லை. செயல் விளைவு இல்லாத காரணத்தினால். மனம் சற்று அமைதியுடன் அந்த ரோஜா மலரை இரசித்துவிட்டு, அடுத்த எண்ணத்திற்கு மீண்டும் தயாராகின்றது.

இதுவே மனதின் இயல்பு.

பொதுவாக, நாம் மனதைக் கையாளும் வழிமுறைகளில் இருந்து, முற்றிலும் மாறுபட்டு, இதுப்போன்ற **'இருப்பை'** அறிய ஆவல் கொள்ளும் பொழுது, எழும் எண்ணங்களை இல்லாமல் செய்வது எளிதாகின்றது.

அதாவது ரோஜா மலர் இருக்கிறது என்று தெரிய, மலரின் **'இருப்பு'** அறியப்பட வேண்டும் இந்த **'இருப்பு'** எதுவோ அதில்தான் நம்முடைய கவனம் ஒவ்வொரு கணமும் இருக்க வேண்டும்.

மற்றதெல்லாம், அந்த **'இருப்பு'** விளையாட்டாக எழுப்பிகின்ற தோற்ற மாயை என்பதை அறிய வேண்டும்.

இந்த அணுகுமுறையை நடைமுறையில் எடுத்துக் கொண்டதால், எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவனாக அவன் ஆகிவிடுகின்றான்.

"மனம் என்பது, கடந்த காலத்து நினைவிலோ, அல்லது எதிர்காலத்துக் கனவிலோதான் எண்ணங்களாக நின்று கொண்டிருக்கும் இயல்பு உடையது. ஆனால், அதே மனதிற்கு நிகழ்காலத்தில், ***'இருப்பில்'*** *இடம் கிடையாது."*

பொதுவாக, நிகழ்காலம் மட்டுமே நம் கையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், நாம் அதை அறியாமல்,

கடந்தகால சிந்தனைகளும், எதிர்காலத்திற்கு திட்டமிடுதல் போன்ற சிந்தனைகளும் மனதில் அடிக்கடி ஏற்படுவதை அங்கீகரிக்கின்றோம். அதனால், மனம் போன போக்கில் போகின்றோம்.

பொதுவாக, மனம் கடந்த காலத்தில் நடந்த அனேக நன்மைகளை அவ்வப்பொழுது அசைப்போட்டு, அதன் வாயிலாக தற்காலிகமான சந்தோசத்தை நமக்கு உண்டாக்கிவிடும்.

மற்றொரு வகையில், எதிர்காலத்திற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற திட்டத்திற்கு நம்மை தயார் செய்து, அதற்கான ஆயத்தங்களாக பல செயல்களை நம்மைச் செய்யத் தூண்டும். ஆனால், நிகழ்காலத்தில் மட்டும் நம்மை இருக்கவே விடாது.

எவன் ஒருவன் விழிப்புணர்வோடு, ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் நிகழ் காலத்தில் நின்று கவனிக் கின்றானோ, அவன் மட்டுமே மனம் அற்ற நிலைக்குச் செல்கின்றான்.

மனமற்ற நிலை என்பது எண்ணங்கள் ஏதுமற்ற நிலை என்பதினால், நிர்மலமான மனதில், அந்த *மெய் அறிவு* பிரகாசிப்பதையும், அந்த பிரகாசத்தின் வெளிப்பாடாக, பல்வேறு கண்டுபிடிப்புகளுக்கு காரணமான *விஞ்ஞான அறிவு* வெளிப்பட்டிருப்பதையும் காணலாம். அதனுடன் ஆனந்தத்தில் திளைக்கலாம். அந்த ஆனந்தமும் நிலையாக நிலைத்திருக்கும்.

ஆனால், ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்கு வலுக் கட்டாயமாக திணிக்கப்பட்ட பல்வேறு எண்ணங்களால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, திருப்தியற்ற மன நிலையில், பணம், பங்களா, கார், தோட்டம் என எதிலுமே ஆனந்தம்

உண்டாகாமல், அதைத்தேடி பல ஆன்மீக ஆலயங்களையும், சாமியார்களையும், ஆன்மீக புத்தகங்களையும், ஆன்மீக குருமார்களையும் சந்தித்து, தற்காலிகமாகச் சமாதானம் அடைகின்றான்.

ஆன்மீகத்தின் மூலம் ஆனந்தத்தை தேடி, அங்கும், இங்கும் அலைந்து திரிந்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அது உன்னுள்ளேயே இருக்கின்ற **'மெய்ப்பொருள்'** என்பதை, உறுதியுடன் எடுத்துக் கூறும் ஒரு உண்மையானவர் கிடைக்கும் பொழுது, அவரை அவன் தெய்வமாக மதிக்கின்றான். அவரது வார்த்தைகளில் முழுமையாக நம்பிக்கை கொள்கின்றான்.

அவனது அந்த ஆழமான நம்பிக்கையின் காரணமாக சரியான ஞானத்தை அடைகின்றான்.

அந்த சரியான ஞானம் என்பது, விழிப்படைந்த விவேக சக்தியைக் கொண்டு எண்ணங்களை மனதினால் விசாரித்து, விழிப்புணர்வுடன் ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் நிகழ்காலத்தின் நித்தம் நின்று கவனித்து, அதன் இருப்பை இவன் அறிந்தான் எனில், எழுந்த அந்த எண்ணம் அப்பொழுதே இருப்புடன் இரண்டறக் கலந்து, இல்லாமல் ஆகி, எண்ணங்கள் அற்ற நிலையில் வெளிப்படும் உயர் அறிவு எதுவோ, அதுவே **'மெய்யறிவு'** என்று அறிய வேண்டும்.

வளர்க அறிவு! வாழ்க ஞானம்!

4. மன நிறைவும், குறைவும்

நண்பர்கள் இருவர் மற்றொரு புதிய நண்பனின் வீட்டிற்குச் செல்கின்றார்கள். அவன் அவர்களை வரவேற்று, அவன் மனைவியிடம் அவர்களுக்கு குடிக்க தேனீர் (டீ) கொடுக்கும் படி கேட்கின்றான். அவன் மனைவியோ வீட்டில் பால் மிகவும் குறைவாக இருப்பதைக் கண்டு, இருக்கின்ற பாலிற்கு ஏற்றாற்போல, தேனீர் வைத்து, மூவருக்கும் சரிசமமாக ஒவ்வொரு டம்பளரிலும் பாதி அளவே ஊற்றி, அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து மூவருக்கும் கொடுக்கின்றாள்.

அந்த டம்பளர்களில் பாதி அளவு மட்டுமே தேனீர் இருப்பதைக் கவனித்த ஒரு நண்பன், இவனது மனைவி சரியான கஞ்சத்தனம் உள்ளவள் போலும், அதனால்தான் டம்பளரில் பாதி அளவு தேனீர் மட்டுமே கொடுத்துள்ளாள் எனக் கருதுகின்றான்.

மற்றொரு நண்பனோ, இவர்களுக்கு இந்த வறுமையான சூழலிலும் வந்தவர்களை வரவேற்று, உபசரித்து, டம்பளரில் பாதி அளவாவது குடிக்க தேனீரைக் கொடுத்துள்ளார்களே, என்னே இவர்களது பண்பு என்று சந்தோசமடைகின்றான்.

இங்கு அறிய வேண்டிய உண்மை என்னவெனில், ஒரு டம்பளரில் பாதி அளவே கொடுக்கப்பட்ட தேனீரில், ஒருவன் குறையைக் கண்டான், மற்றொருவனோ அதில் நிறைவைக் கண்டான். இந்த இரு வேறு மாறுபாடுகளுக்குக் காரணம், அவரவர்களின் மனம் எப்படி இருக்கின்றதோ, அதற்கேற்றாற்ப் போலத்தான் அவர்கள் இருப்பார்கள்.

அதுப்போல, இந்த உலகம் மக்களின் மன நிலைக்கு ஏற்றாற்போல, பலருக்கு குறைகளுடன் கூடியதாகவும், சிலருக்கு நிறைவுடன் கூடியதாகவும், இருப்பதுப் போன்று காணப்படுகின்றது.

எனவே, மனம் எப்படி பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றதோ, அதற்கேற்றாற்ப்போல மனிதன் இருக்கின்றான். அதனால், கற்கின்ற கல்வியில் மனதைக் கையாளும் வழிமுறைகளை அவசியம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அதைவிடுத்து, மனதை தேவையற்ற விசயங்களினால் நிறைக்கப்படும் பொழுது, அது குப்பைகள் கொட்டப்பட்ட குப்பைத் தொட்டியைப் போன்று மாறி, நாற்றமடிக்க ஆரம்பித்து விடும். அதிலிருந்து, நல்ல மணத்தை பரப்புகின்ற நறுமணத்தை எதிர்ப்பார்க்க முடியாது.

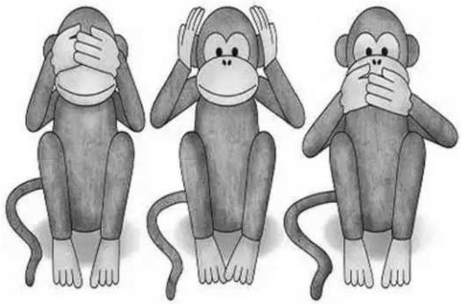
மனதில் அறிய வேண்டிய அரிய உண்மைகளை மட்டுமே அறிந்துக் கொள்ள வேண்டும். அனாவசியமான, அவசியமற்ற விசயங்களை சுகம் எனக் கருதி, மனதில் உள்வாங்கும் பொழுது, மனம் அசுத்தமடைவதை தடுக்க முடியாது. அசுத்தமான மனதில் ஆனந்தம் நிலைத்திருக்காது.

ஆனந்தம் நிலைக்க வேண்டும் என்றே அனைவரும் விரும்புகின்றோம். ஆனால், அதற்கான வழிமுறைகளை மட்டும் யாருமே அறியத் தயாராக இல்லை. இதற்குக் காரணம், நம்மைச் சார்ந்தவர்கள் எத்தகைய மன நிலையில் இருக்கின்றார்களோ, அத்தகைய மன நிலைக்கு நம்மையும் அவர்கள் தயார் செய்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்து, அவர்களின் மன நிலையோடு நம்முடைய மன நிலை ஒத்துவந்தால் மட்டுமே பழகுவது நல்லது. இல்லையேல் வீணான மன உழைச்சல்களுக்கு ஆட்படுவதை தவிர்க்க இயலாது.

வளமான வாழ்க்கையை வாழ விரும்பும் அனைவரும், அதற்கான தகுதிகளை சரியானபடி மனதில் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

வளமான வாழ்க்கை என்பது, வெளியே உள்ள பணத்தில் இல்லை, நம்மிடம் உள்ள மனத்தில் இருக்கின்றது.

அந்த தகுதிகள் என்பது, மனதிற்கு நன்மையை உண்டாக்கும் விசயங்களை மட்டும் *பார்த்தல், கேட்டல், பேசுதல்* என இருக்க வேண்டும். இதற்கு முற்றிலும் முரணாக, தீயவைகளைப் **பார்க்காமலும், கேட்காமலும், பேசாமலும்** இருக்க பழக வேண்டும்.

மனதில் இவ்வாறு, இந்த மூன்று புலன்களினால் உள் வாங்கப்படும் வேண்டாத விசயங்கள் அந்த மனதை சீரழித்து விடும். அதன்பிறகு, அந்த மனதை நன்மையை நோக்கித் திருப்புதல் என்பது, நடைமுறையில் சாத்தியம் ஆகாது என்பதை அறியவும்.

அதனால்தான், அன்றைய நம் முன்னோர்கள் மக்களின் மனதில் தேவையற்ற விசயங்களை விதைக்க மாட்டார்கள். விதைப்பவர்களையும் கண்டிப்பார்கள்.

ஆனால், இன்றோ, அனைத்து தரப்பு மக்களும், அவசியமற்ற விசயங்களையே, மிகவும் விஷேசமாக விரும்பி, தொலைக்காட்சிகளிலும், தொலைத் தொடர்பு சாதனங்களிலும், திரைப்படங்களிலும் மிகவும் திருப்தியுடன் **பார்த்தும், கேட்டும், பேசியும்** கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த திருப்தி எதிர்கால சந்ததியருக்கு அதிருப்தியை உண்டாக்கும் என்பதை எவரும் அறிந்துக் கொள்ளத் தயாராய் இல்லை.

அறிய வேண்டிய அரிய உண்மைகள் அனேகம் இருக்கின்றபொழுது, இதுபோன்ற அறியாமைகளிடம் மனம் சிக்கிக்கொண்டிருப்பதை பெரும்பாலானவர்கள் அறியாமல் இருக்கின்றார்கள்.

இந்த அறியாமையை இவர்களுடன் மட்டும் நிறுத்திக் கொள்ளாமல், தன்னுடைய குழந்தைகளுக்கும், உற்றார், உறவினர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் என பரப்புகின்றார்கள்.

இது ஒரு தொற்று நோய்க் கிருமி என்பதை அறியாமல், பலரிடம் இது தொற்றிக் கொண்டிருப்பதை, பல வருடங்கள் கழித்து அறியும் பொழுது, இனி அறிவிப்பதற்கு ஆட்கள் அங்கே இருக்க மாட்டார்கள்.

எனவே, நவீன விஞ்ஞானத்தின் விபரீத விளையாட்டு சாதனங்களான வீடியோ கேம்ஸ், வீட்டில் உள்ள தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, தொலைத் தொடர்பு சாதனங்கள், போன்றவைகளை நம்மிடமிருந்து தொலைத்து விட்டாலே போதும், நம்முடைய தொலை நோக்குப்பார்வை விழித்துக் கொள்ளும்.

வளர்க அறிவுடன்! வாழ்க நிறைவுடன்!

5. பேச்சும், மூச்சும்

ஒருவன் மனமின்றி, மயக்கமடைந்து விழுந்திருக்கும் பொழுது, அவனை பேச்சு, மூச்சு இல்லாமல் கிடக்கின்றான் என்று கூறுவார்கள்.

பேச்சுக்கும், மூச்சுக்கும் அப்படி ஒரு சம்பந்தம் இருக்கின்றது. எப்பொழுதும் அதிகம் பேசிக்கொண்டிருப்பவன் அதிக மூச்சை செலவு செய்கின்றான். பேச்சையும், மூச்சையும் அதிகம் செலவு செய்பவன் மனதை அதிகம் பயன் படுத்துகின்றான். மனதை அதிகமாக பயன்படுத்தப்படும் பொழுது, அவனது சீரிய சிந்தனை ஆற்றல் குறைகின்றது.

எப்படி?

ஒருவன் தன் நண்பனுக்கு குடிக்க ஒரு டம்பளர் நிறைய நீரை எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றான். அவன் நண்பன் அந்த டம்பளர் நீரைப் பார்த்து விட்டு, இது எனக்குப் பத்தாது, இன்னும் நிறைய வேண்டும் என்று கேட்கின்றான். அவன் அப்படி கேட்கின்றான் என்பதற்காக அந்த டம்பளரில் மேலும் நீரை நிரப்ப முடியுமா? அப்படித்தான் நிரைக்க முயன்றாலும் அந்த நீர் வழிந்து டம்பளரை விட்டு வெளியே வந்து விடும் அல்லவா?

எனவே, அவன் நண்பன் அந்த நீரைக் குடித்து விட்டு, டம்பளரை காலி செய்துக் கொடுத்தவுடன் மட்டுமே மீண்டும் ஒரு டம்பளர் நீரை அவனுக்கு கொண்டு வந்து கொடுக்கலாம்.

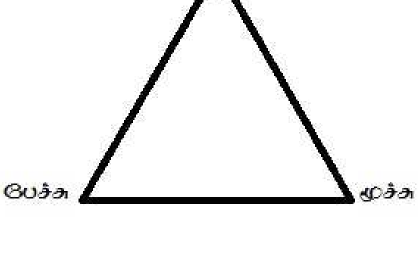
இதுப் போலத்தான், மனதின் நிலையும் ஆகும்.

அதாவது, டம்பளரில் பிடிக்கும் கொள்கலன் அளவுக்கு மேலாக, நீரை சேகரித்தால் அது எப்படி நிரம்பி வழியுமோ, அதுப்போன்று நல்ல விசயங்களை மட்டுமே, மனதில் அளவாக சேகரித்துக் கொண்டு வர வேண்டும்.

அதை விடுத்து, அதன் கொள்கலன் சக்தி பெரிதாக இருப்பதாக கருதிக் கொண்டு, மேலும், மேலும் விசயங்களை மனதில் திணித்துக் கொண்டே இருந்தால், இதில் மனம் நிரம்பி வழிவது என்பது, சேகரிக்கப்பட்ட விசயங்களை **வாய் வழியாக பேச்சாக** வெளிப்படுத்துகின்றது என்பதை அனைவரும் அறிய வேண்டிய அவசியமான உண்மையாகும்.

எப்பொழுதும் எதையாவது பேசிக்கொண்டிருப்பவன், அதிகம் மனதினை உபயோகிக்கின்றான் என்பதை அறிய வேண்டும். பேச்சைக் குறைத்தவன், மூச்சை சரியாகக் கையாளுகின்றான். அவனே, மனதை தேவையான பொழுது மட்டுமே பயன் பாட்டில் கொண்டு வருகின்றான்.

மனதிற்கும் மூச்சிற்கும், பேச்சிற்கும் ஒரு முக்கோணத் தொடர்பு இருக்கின்றது.

அதாவது, இவைகள் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து செயல் படுகின்றது. பேச்சு குறையும் பொழுது, மூச்சு கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றது. மூச்சு கட்டுப்பாட்டில் இருப்பின் மனம் கட்டுப்படுகின்றது.

எண்ணங்கள் எழும் பொழுது, சிலர் மூச்சைக் கவனிக்கச் சொல்வதின் நோக்கம் இதுதான், அதாவது, மனதில் எண்ணங்கள் உண்டாகும் பொழுது, மூச்சைக் கவனிப்பவன் நிகழ்காலத்தில் இருக்கின்றான். அப்படி அவன் நிகழ் காலத்தில் மூச்சைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு கணமும், அவன் மனம் அடுத்த எண்ணங்களை எழுப்பாமல் அடங்கி விடுகின்றது. மனம் தற்காலிகமாக இவ்வாறு அடங்குவதால் பேச்சும் தற்காலிகமாக அடங்கி, மூச்சும் ஒரே சீராக இருக்கும்.

பொதுவாக, மூச்சை அடக்கும் பிராணாயாம பயிற்சிகள், மனதை அடக்க மூச்சை கவனிக்கும் பயிற்சிகள், என எதை எடுத்துக் கொண்டு நடைமுறையில் நாம் பயின்றாலும், அந்த பயிற்சியினால் எண்ணங்களை தற்காலிகமாக எழ விடாமல், மனதையும், பேச்சையும் தற்காலிகமாக நிறுத்த முடிவது உண்மையே.

ஆனால், இந்த பயிற்சியின் முடிவில், மீண்டும் மனம் பல்வேறு எண்ணங்களினால் சூழப்பட்டு, பழையபடி அங்கும், இங்கும் அலைய ஆரம்பிக்கும்.

மேலும், இந்த மூச்சை அளவாக உபயோகித்து, அடக்கி, உடலை நீண்ட காலம் தக்க வைத்துக் கொள்ளலாம் எனக்கருதி சிலர் பிராணாயாம பயிற்சிகளை மேற் கொள்கின்றனர். இதனால், உடல் நோய் இன்றி சில காலம் நீடிக்கும் என்பதும் உண்மையே.

அதே சமயம், இந்த மூச்சுப் பயிற்சிகளினால் மனம் நிரந்தரமான கட்டுக்குள் வராத காரணத்தினால், மனதில் இருந்து வெளியேறாத எண்ணங்களின் காரணமாக, இவர்களும் மனம் போன போக்கில் போய்க்கொண்டுத்தான் இருக்கின்றனர்.

பொதுவாக, உடலை நீண்ட காலம் வைத்திருந்து, வாழ வேண்டும் என்ற அவசியத்தை நாம் சரியாக அறிந்துக் கொள்ள வேண்டும். உடல் நீடிப்பதினால், மனமும் நீடிக்கும், மனம் நீடிப்பதினால், எண்ணங்களும் நீடிக்கும். எண்ணங்கள் நீடித்திருக்கும் வரை நிம்மதி என்பது இருக்காது.

நாம் விரும்புவதோ, நிம்மதியை, உண்மையான மன மகிழ்ச்சியை மட்டும்தானே! அதற்காகத்தானே நாம் கல்வி, பணம், வீடு, வாசல், உறவுகள், நண்பர்கள் என்று அனைத்தையும் பிடித்துக் கொண்டு இருக்கின்றோம்.

ஆனால், உண்மையில் இவைகளைப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளோம் என்பதை மனதினால் விசாரித்து அறிந்து, இவைகளை மனதளவில் விட்டு விட்டால் மட்டும் போதும், அனைத்து ஆனந்தமும் நம் மனதில் குடி கொள்ளும்.

அதிகமான விசயங்களை மனதில் ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு, அவைகளை பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் வரை, ஆனந்தம் முற்றிலும் மனதில் இருந்து மறைந்து விடுகின்றது. அடக்கப்பட்ட அனேக எண்ணங்களை அவ்வப்பொழுது, வெளிக் கொண்டுவர மனம் எதையாவது செய்ய வேண்டும் என துடிக்கின்றது. அதனால், அவனை செயலில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றது.

அவ்வாறு எழும் எண்ணங்கள் நன்மையாக இருப்பின், அந்த எண்ணங்களின் உத்வேகமான எழுச்சியினால், அதுவும்

செயலாக மாறி, அதன் வாயிலாக பல நன்மைகள் இந்த சமுதாயத்திற்கு உண்டாகும். தீமையாக இருப்பின் அதன் வாயிலாக பலத் தீமைகள் இந்த சமுதாயத்திற்கு உண்டாகும்.

பொதுவாக, செய்யப்பட்ட செயல்கள் நன்மையோ, தீமையோ, அதன் விளைவுகள் மனதிற்கு இன்பத்தையோ, துன்பத்தையோ கொடுத்து, அந்த மனிதனை மனம் கடந்த *மெய்யறிவு* நிலைக்கு அழைத்துச் செல்லாது.

மெய்யறிவு நிலை என்பது மனமற்ற நிலையில் மனிதனுக்கு உண்டாவது. அதனால்தான் அதன் மகத்துவத்தை அனைவராலும் அனுபவப்பட முடியாமல் இருக்கின்றது.

இங்கு கூறவருவது, மனதின் நல்ல எண்ணங்களினால் விளையும், சமுதாய நன்மைகளை விட, மெய்யறிவின் பிரகாசத்தினால் விளையும் உலக மக்களின் *ஒட்டுமொத்த நன்மைகளை* கொடுக்கும், அறிவை நாம் அறிய வேண்டும் என்பதே ஆகும்.

இதற்காக நாம் செய்ய வேண்டியது எண்ணங்களை விசாரித்து, அதன் அபரிமிதமான விருத்திகளை வெளியில் கொண்டு வந்து செயல்களாக மாற்றும் முன்னரே, மனதில் உதிக்கின்ற அந்த எண்ணத்தை அந்தக்கணத்திலேயே, நிகழ்காலத்தில் நின்று கவனிக்கும் பொழுது, அடுத்த எண்ணம் எழுவது தடுக்கப்படுகின்றது.

அதாவது, எப்பொழுதும் நிகழ்காலத்தில் இருந்துக் கொண்டு, எண்ணங்கள் எழுவதை கவனிக்கும் பொழுது, அதன் ஒரே பலன், மனம் நிர்விகல்பம் ஆகிவிடும். இந்த நிலையில் ‘**அறிவு**’ பிரகாசிக்க ஆரம்பிக்கும்.

இது ஒன்றே உண்மையை அறியும் உன்னதமான அனுபவம் ஆகும். இதை அன்றாட வாழ்வில் இயல்பாக நடைமுறையில் செய்யலாம். இதை பயிற்சி என்று எடுத்துக் கொண்டு, குறிப்பிட்ட நேரம் மட்டும் செய்யப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

தன் இயல்பில் எப்பொழுதும் நிகழ்காலத்தில் இருந்துக் கொண்டு, விழிப்பு நிலையிலேயே இதை அனுதினமும், அந்த விநாடிகளை அப்படியே அனுபவமாக கவனிக்கும் பொழுது, அந்த **'மெய்யறிவை'** நம்முள்ளே நாம் காணலாம்.

நாம் காணும் காட்சி, கேட்கும் சப்தம், நுகரும் மணம், ருசிக்கும் ருசி, தொடுகின்ற ஸ்பரிசம் என எல்லாமே, அந்த உள்ளுணர்வான மெய்யறிவினால் மட்டுமே அறியப்படுகின்றது என்ற பேருண்மை புரிய ஆரம்பிக்கின்றது. அந்த அறிவே அனைத்தையும் அறிகின்ற மெய்யறிவு, ஆன்மா, இருப்பு, உயிர் என்று பலவாறாக அழைக்கப்படுகின்றது.

ஆக, அந்த **'அறிவு'** இல்லையேல், ஒருவனுக்கு பேச்சும் இல்லை, மூச்சும் இல்லை. இதுவரை போற்றிப் பாதுகாத்து வந்த இந்த ஜடமான உடலை, *உண்மை* என்று நம்பிக்கொண்டிருந்த அந்த **மனம்** உடலில் இல்லாமல் போகின்றது. ஆனால், அந்த மனதின் வாயிலாக சேகரிக்கப்பட்ட பல்வேறு புத்தக அறிவுகளைக் கொண்ட **மூளை** மட்டும் உடலில் இருந்தாலும், **'அறிவு'** இல்லாத காரணத்தினால், எதையும் அறிய முடியாத ஜடம் (சடலம்) என்பதினால், அதை எறிக்கவோ, புதைக்கவோ வேண்டும்.

வளர்க மூச்சு! வாழ்க பேச்சு!

6. காலமும், தேசமும்

மூன்று காலங்களையும் முக்கியமாகக் கருதுகின்ற மனிதன் எப்பொழுது எனக்கு நல்ல காலம் வரும் என்று அடிக்கடி ஜோதிடர்களை சந்தித்து சந்தேகம் கேட்கின்றான்.

மனித வாழ்க்கையின் தலையெழுத்தே, அவன் பிறந்த நேரத்தால்தான் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதான ஒரு நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் பிறக்கின்ற ஒரு மனிதனின் வாழ்வியல் சம்பவங்களை முன்கூட்டியே சொல்லிவிட முடியும் என நம்மில் பலர் அசட்டுத்தனமாக நம்பிக்கையும் கொள்கின்றனர்.

அதன் காரணமாக, ஜாதகத்தையும், ஜோதிடத்தையும் விடாமல் பிடித்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு ஜோதிடர்களின் இல்லங்களுக்கும், அலுவலகங்களுக்குமாக இங்கும், அங்கும் அலைந்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

காலம் மனிதனை அலைக்கழிக்கிறதா? அல்லது காலமெனும் ஒன்றை உண்டாக்கிக் கொண்டு, மனிதன் அலைந்துக் கொண்டிருக்கிறானா?

உண்மையில் காலமென்ற ஒன்று தனித்து இல்லை. நாமே உருவாக்கிக் கொண்ட **மாயக் கண்ணாடி** அது.

தண்ணீரில் தெரியும் தன் பிம்பத்தைக் கண்டு பயப்படும் நரியைப் போன்று அந்தக்கண்ணாடியில் தெரியும் நம் பிம்பத்தைக் கண்டு நாமே பயப்படுகின்றோம்.

காலத்தின் மூலத்தை நம்மால் திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிட முடியாது. இருப்பினும், விஞ்ஞானம் கூறுகின்ற பெருவெடிப்புக் கொள்கையின் படி பேரண்டம் தோன்றிய கணத்திலிருந்து இன்றையநாள் வரையிலான காலத்தின் மதிப்பு சற்றேறக்குறைய 14 பில்லியன் ஆண்டுகள் எனலாம்.

அதாவது, 1400 கோடி ஆண்டுகள்.

ஆக, காலத்தின் வயதும் 1400 கோடி ஆண்டுகள் எனச் சொல்லலாம் அல்லவா?

அதற்கு முன்பு காலம் நிச்சயம் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அப்படியானால் காலம் நிரந்தரமானதன்று. அதாவது, வந்து போகின்ற நிரந்தரமற்ற காலம் எப்போதும் இருக்கின்ற உண்மையாக இருக்க முடியாது.

காலத்தின் நிலை இவ்வாறு இருக்க, அந்த காலத்தை முன் வைத்து, மனிதன் பயப்படுவதும், நம்பிக்கை இழப்பதும் எப்பேர்ப்பட்ட அறிவீனச் செயல்கள்?

ஒரு மனிதனின் வாழ்வு அவன் தலையெழுத்தைக் கொண்டே அமைகின்றது என, இந்த மனிதச்சமூகம் தொடர்ந்து நம்பி வருகின்றது. தலையெழுத்தை இரண்டு காரணிகள் தீர்மானிப்பதாகவும் அது கருதுகின்றது.

அவைகள், *பிறந்த இடம்* மற்றும் *பிறந்த நேரம்.* பிறந்த நேரம் காலத்தைக் குறிப்பது. பிறந்த இடம் என்பது வெளியின் (Space) பகுதியோடு **‘இருப்பு’** கொண்டது.

ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதரின் ஜாதகம் என்பது அவர் பிறந்த இடம் மற்றும் நேரத்தைக் கணக்கில் கொண்டே கணிக்கப்படுகின்றது.

முதலில் காலம்தான் (Time) மனிதனைப் பயமுறுத்து கின்றது என்றோம். இப்போது அதனுடன் வெளியின் (Space) குறிப்பிட்ட பகுதியையும் (இடத்தையும்) இணைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றோம்.

அதாவது, ஒரு மனிதனால் *காலத்தையும், தேசத்தையும்* அளவீடுகளாகக் கொள்ளாமல், அவன் **இருப்பை** அடையாளப் படுத்தி விட முடியாது.

காலமும், தேசமும் நம் அனுபவத்திற்கு உட்பட்டது. மனதினால் ஒரு எண்ணத்தை எண்ணி, அதனைக் கவனத்தில் கொண்ட அந்த ஒரு விநாடியை **'காலம்'** என்றும், அவ்வாறு தோன்றிய அந்த ஒரு எண்ணம் மறைந்து, அடுத்த எண்ணம் உண்டாவதற்கும் உள்ள இடைவெளியை **'தேசம்'** என்றும் கொள்ளலாம்.

அந்த '**இருப்பு**', கால, தேசங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. அதை காலத்தின் (Time) உதவிக் கொண்டோ, அல்லது தேசத்தின் (Space) உதவிக்கொண்டோ அறிந்திட முடியாது.

மனிதன் தன்னை அடையாளப்படுத்தும் விதமாக, தன்னுடைய பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடும் **காலம் (Time)** மற்றும் **இடத்தை (Place or Space)** கணக்கில் கொண்டே நாம் இங்கு விசாரம் செய்வோம்.

உதாரணமாக, ஒரு குழந்தை தாயின் கற்பத்தில் இருந்து பிறக்கின்ற நேரத்தை வைத்து ஜாதகம் கணிக்கப்படுகின்றது.

காரணம், அவன், கால, தேசத்துக்குள் வந்து விடுகின்றான் என்பது இவர்கள் கருத்து.

ஒரு குழந்தை உருவாக, முதலில் தந்தையிடமிருந்து வெளிப்பட்ட விந்துவில் இருந்த பல்லாயிரக்கணக்கான உயிரணுக்களில், ஒரே ஒரு உயிரணு மட்டும் உடல் பெற விரும்பி, தாயின் அண்டத்திற்குள் நுழைகின்றது. இவ்வாறு இது நுழைந்து, அங்கு பிண்டமாக வளர்வதற்கான சக்தியை அவள் உண்ணும் உணவிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு, அந்த தாயின் கற்பத்தில் 10 மாதங்கள் இருக்கின்றவரை, அதன் இருப்பிடம் தாயின் உடல். அங்கு, அந்த உடலுக்கு ஏற்ற வேறு உலகம்.

அதன் பிறகு வயிற்றில் இருந்து ஒரு நாள் முழு உடல் எடுத்து வெளிப்பட்ட பொழுது, 2 அல்லது 3 கிலோ எடைக்கொண்ட ஒரு சிறு குழந்தையாக வெளிப்பட்டது. இங்கு அதற்கு வேறு உலகம். அதாவது, நாம் வசிக்கும் இந்த உலகம். இந்த உலகத்தில்தான் அந்த குழந்தை வெளிப்பட்ட நேரத்தை வைத்து, ஜாதகத்தைக் கணித்து, அந்த குழந்தையின் எதிர்காலத்தை கூறுகின்றார்கள்.

இதுதான் அந்த குழந்தையின் பிறப்பு என்றால், இதற்கு முன்பு தந்தையின் உடலில் இருந்து விந்துவில் வெளிப்பட்ட பிறப்பையும், அந்த சூக்குமமான உடலையும் எந்த கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வது?.

அடுத்து, பரு உடல் எடுத்த பின்புதான் கணக்கு என்று கூறுவதாக இருந்தாலும், அது தாயின் வயிற்றிற்குள்ளேயே உடலை எடுத்துக் கொண்டு, அந்த உலகத்தில் 10 மாதங்கள் வாழ்கின்றதே அதை எந்த கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வது?.

இந்த உலகத்தில் உடல் எடுத்து வந்த பிறகுதான், இந்த உலகத்தின் கால, தேசங்களுக்கு உட்பட்டு, அதற்கேற்றாற் போல அந்த குழந்தைக்கு ஜாதகம் கணிக்கப்படுகினறது என்றாலும், அந்த நேரமும், காலமும், அந்த குழந்தையின் உடலுக்கா, அல்லது ஆன்மாவிற்கா?

ஆன்மாவிற்கு ஜோதிடம் தேவையில்லை. இடையில் வந்துப் போகும், இந்த உடலுக்கு மட்டும் ஜோதிடம் எழுதுவதினால் என்ன பயன்?

உண்மையில், படைக்கப்பட்ட எதுவும், படைப்பிற்கு முன்பும் இல்லை, படைப்பிற்கு பின்பும் இல்லை. இடையில் சில காலங்கள் இருந்துவிட்டு, பிறகு மீண்டும் இல்லாமல் போகின்றது.

இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் அது இருப்பதை வைத்து, அதற்கு ஜோதிடம் கூறுவது என்பது கால, தேசத்தை அறியாதவர்களின் அறியாமை எனலாம்

இது உடல் எடுத்த காரணமே, ஏற்கனவே காரண தேகத்தில் சேகரித்து வைக்கப்பட்ட அனேக கர்ம வினைகளை இந்த பூமிக்கு கொண்டு வந்து, அனுபவிப்பதற்காக மட்டுமே உடல் எடுக்கின்றது.

இவ்வாறு, அது கொண்டு வந்த கர்ம வினைகளின் பதிவுகளுக்கு ஏற்ப, அதன் உடலும், உறவுகளும், இந்த உலகமும் இருக்கும் பொழுது, அதை மாற்றும் அதிகாரம் அந்த ஆண்டவனுக்கே இல்லை. இதில் இவர்கள் யார்? இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் வந்து, போகின்ற உடலின் **'இருப்பை'** இடையூறு செய்வதற்கு?

வந்து, போகின்ற உடலில், அதன் அனுபவங்களை ஏற்கனவே முடிவு செய்துதான், இந்த உலகத்திற்கு உடல் எடுத்து வருகின்றது. வந்த காலம் முடியும் வரை இந்த உலகத்திற்கு எந்த நோக்கத்திற்காக வந்ததோ, அதை அது செய்யப் போகின்றது.

அதை மாற்றும் வழிமுறைகளைக் கூற, இவர்களுக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கின்றது?

படைப்பின் நோக்கம் அறியாத காரணத்தினால்தான், படைக்கப்பட்ட உயிரினங்களின் உன்னத வாழ்க்கை முறையை மாற்றுவதற்கு விஞ்ஞானிகள் முயற்சிப்பதுப் போன்று, இந்த அஞ்ஞானிகளும் முயற்சிக்கின்றார்கள்.

காலத்தைக் கடந்த அந்த 'இருப்பு' எது? என்று உணராதவரை, இந்த மனிதன் அறியாமையில் இருந்து விடுபட முடியாது. அந்த வகையில் இந்த ஜோதிடத்தை உண்மை என்று உரைப்பவன், மூன்று காலங்களிலும் சிக்கிக் கொண்டுள்ள தன் உடலை வளர்க்க, பிறர் உடலுக்கு ஜாதகம் கணிக்கின்ற காரியத்தைச் செய்கின்றான். இவனுக்கு இறைவன் அருள் கிடைக்காது என்று வள்ளுவரும் வருத்தப்படுகின்றார்.

அதாவது, தன் உடலை வளர்க்க, பிறிதொரு உடலை உண்பவனுக்கு, இறைவனது அருள் எவ்வாறு கிடைக்கும் என்பதில், பிற உடல்களை உண்பது மட்டும் அல்ல. பிறரின் வயிற்றில் அடித்து சம்பாதிப்பதும் அடங்கும்.

பொதுவாக வந்து, போகின்ற எந்த ஒரு பொருளும் உண்மை இல்லை. அன்றும், இன்றும், என்றும் இருக்கின்ற ஒன்று மட்டுமே உண்மை. அதுவே, **'இருப்பு'**. அதுவே

எப்பொழுதும் இருப்பது. அதுவே, கால, தேசத்திற்குக் கட்டுப்படாதது.

காலமும், தேசமும் மனிதனின் மனதில் மட்டுமே உள்ளது. வெளியில் இல்லை.

உடல் எடுத்து வந்த குழந்தை, அந்த உடலை விட்ட பிறகு, அதன் உண்மை நிலை என்ன?

விஞ்ஞானக் கூற்றுப்படி பார்த்தாலும் பெருவெடிப்பு நிகழ்வதற்கு முன் *காலமும், இடமும்* (வெளியின் பகுதிகள்) எங்கும் இல்லை.

அப்போது இருந்தது ஒன்றே ஒன்றுதான். அதுவே, *வெட்டவெளி* என்ற **'இருப்பு'**.

அந்த **'இருப்பு'** எல்லாக் காலங்களிலும் இருக்கின்றது. அது பெரு வெடிப்பு நிகழ்வுக்கு முன்பும் இருந்தது. இப்பொழுதும் இருக்கின்றது, இனியும் இருக்கும்.

கால, தேசங்கள் கடந்த அந்த **'இருப்பு'** மட்டுமே *அன்றும், இன்றும், என்றும்* இருக்கின்றது. அதையே **ஆதி பகவன்** என்றும், **பிரம்மம்** என்றும், **இறைவன்** என்றும் பலவாறாக அழைக்கின்றோம்.

வளர்க நல்ல காலம்! வாழ்க பாரத தேசம்!

7. <u>காலம் கடந்த வாழ்க்கை</u>

'இருப்பதெல்லாம் இறைவனே' என்று எத்தனை முறை, இந்த மனதிற்கு எடுத்துக்கூறினாலும், அதை புத்தியில் ஏற்பதற்கு மட்டும் மனம் வருவதில்லை. இதற்குக் காரணம், நம்முடைய அறியாமை அத்தகைய மன நிலையில் நம்மை வழி நடத்துகின்றது.

இருப்பது ஒன்று மட்டுமே என்றும், அதுவே, எங்கும், எதிலும் நிறைந்திருக்கின்றது என்றும், அதை ஆனந்தமாக அனுபவிக்க முடியும் என்றும், எத்தனையோ மகான்கள் இந்த மண்ணிற்கு வந்து எளிமையாக எடுத்துக் கூறி, அதனை தானும் அனுபவித்து, **'யான் *பெற்ற இன்பம் பெருக இவ்வையகம்'*** என்று அதை அனுபவிக்கும் வழி முறையை அனைவருக்கும் கூறி, வாழ்ந்துக்காட்டிச் சென்றிருக்கின்றார்கள்.

"நான் இருக்கின்றேன்" என்பதில் யாருக்கும் சந்தேகம் இருக்க வாய்ப்பில்லை. இருப்பதினால்தான் இந்த நூலை தற்பொழுது படித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

இந்த நூலை படிப்பது என்பது, உடல் சார்ந்த கண்கள் (புலன்) வழியாக படித்துக் கொண்டிருப்பதினால், படிக்கின்ற இந்த உடல்தான் **"நான்"** என்றும், ஆகவே, **"நான் இருக்கின்றேன்"** என்றும் தவறான எண்ணத்தை மனதில் விதைத்துக் கொள்கின்றோம்.

இந்த நூலை படித்துக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள் உள்ள அறையில், திடீர் என்று மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டு, அறை முழுவதும் இருள் சூழ்ந்த நிலையில், உங்களது உடலும்,

உங்களை சுற்றிலும் உள்ள பொருள்களும், என எதுவுமே தெரியாத இருண்ட சூழ்நிலையில்கூட, **“நான் இருக்கின்றேன்”** என்று உங்களால் உணர முடியுமானால், இங்கு கூற வருகின்ற உண்மை என்னவென்பது உங்களுக்குப் புரிந்து விடும்.

“நான் இருக்கின்றேன்” என்பதை உங்களால் எப்படி மறுக்க முடியாதோ, அதுப்போன்று, **“அது இருக்கின்றது”** என்பதையும், அதன் ‘**இருப்பு**’ பற்றியும் உங்களால் மறுக்க முடியாது.

அதாவது, காலையில் கண்விழித்து காணுகின்ற காட்சிகள், காதுகளினால் கேட்கின்ற சப்தங்கள், மூக்கினால் முகருகின்ற மணங்கள், நாக்கினால் சுவைக்கின்ற சுவைகள், தோலினால் தொடுகின்ற ஸ்பரிச உணர்வுகள் அனைத்திலும், இந்த ஐம்புலன்களின் அறிவினால் உண்டான அனுபவங்கள் அத்தனையும் அந்த ஒரே இருப்பினை உணர்வதற்கான ஒரு ‘**மாதிரி**’ (Sample) என்றால், அது மிகையாகாது.

அந்த இருப்பை, இந்த *புலன் அறிவுகளால் அறிய முடியாது* என்கின்ற பொழுது, அது எப்படி சாத்தியமாகும் என்ற சந்தேகம் அனைவருக்கும் வருவது இயல்பு.

இங்கு அறியப்பட வேண்டிய மிகப்பெரிய ‘**உண்மை**’ என்னவெனில், அது இருப்பதினால்தான், இந்த புலன்களின் வாயிலாக அனைத்தையும் நாம் அறிகின்றோம். அந்த ‘**இருப்பு**’ இல்லையேல், இந்த புலன்கள் இருக்கின்ற உடல் இருந்தும் பயனில்லை. இது ஜடம் (சடலம்) என்பதை மறந்து விடக்கூடாது.

அனைத்தையும் அறிகின்ற ‘**அறிவு**’ ஒன்று உண்டெனில், அது, அந்த ‘**இருப்பு**’ மட்டுமே ஆகும்.

அந்த இருப்பு, கால, தேசங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. அதை காலத்தின் (Time) உதவிக் கொண்டோ, அல்லது தேசத்தின் (Space) உதவிக்கொண்டோ அறிந்திட முடியாது.

அப்படியானால், நான் கால தேசத்தில் அல்லவா சிக்கிக் கொண்டுள்ளேன். நான் எப்படி அதை அறிய முடியும் என்ற அங்கலாய்ப்பு உங்களிடம் எழுவதை அறிய முடியாமல் இல்லை.

பொறுமை அவசியம்!

காலையில் கண்விழித்தவுடன், காணுகின்ற கல், மண், கடவுள்சிலை, எனத் தொடங்கி, புல், பூண்டு, புழு, பூச்சி, எறும்பு, பாம்பு, பறவை, மிருகம் மற்றும் மனிதன் என்று இந்த மொத்த பிரபஞ்சமும் அந்த **'இருப்பு'** ஒன்றை மட்டுமே ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

*"மற்ற உயிரினங்களில் இருந்து மனிதன் மாறுபட்டு வாழ்வது என்பது, ஒவ்வொரு கணத்தையும் அப்பொழுதே அனுபவிப்பது என்பதாகும். அதாவது **'இருப்பு'** என்ற ஒன்றை அறிந்து, அதன் இருப்பில் நின்று வாழ்வதாகும். அந்த இருப்பை இழக்கும் ஒவ்வொரு கணமும், வாழ்க்கையை இழக்கும் இழப்பு எனப்படுகின்றது".*

ஒவ்வொரு கணமும் வாழ்க்கையை வாழ்வது என்பது, ஒவ்வொரு கணமும் **'இருப்பு'** இருப்பதை உணர்வது ஆகும்.

அதாவது **'இருப்பை'** உணர்வதுதான், அதனை ஊர்ந்து கவனிப்பது மட்டும்தான்.

ஆனால், நாம் கவனிப்பது இல்லை. எதையுமே அதன் **'இருப்பு'** என்ற இயல்பில் இருந்து கவனிப்பது இல்லை.

காலமும், தேசமும் நம்மால் கவனிக்கப்படுவதுப் போன்று, நாம் இருப்பை கவனிப்பது கிடையாது.

"இருப்பு என்பது எப்பொழுதும் இருப்பது".

உதாரணமாக, ஒரு ரோஜா மலரைப் பார்க்கின்றோம். அதற்கு என்று ஒரு பெயர், உருவம், மணம் இருக்கின்றது, மேலும், அதில் ஒரு மென்மை என்ற குணமும் இருக்கின்றது.

இதுப்போன்று ரோஜாவின் அத்தனை குணங்களையும் நாம் அறிந்திருந்தாலும், அதன் **'இருப்பு'** எதனால் உண்டானது என்பதை அறிந்துக் கொள்ள ஆர்வம் இன்றி, அதனைப் பறித்து தலையில் வைப்பது மட்டுமே நம்முடைய தலையாய நோக்கமாக இருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் நம் மனம்.

*"மனம் என்பது, கடந்த காலத்து நினைவிலோ, அல்லது எதிர்காலத்துக் கனவிலோதான் எண்ணங்களாக நின்று கொண்டிருக்கும் இயல்பு உடையது. ஆனால், அதே மனதிற்கு நிகழ்காலத்தில், **'இருப்பில்'** இடம் கிடையாது."*

*"ரோஜா மலர் என்று கூறியதுமே, அந்த மலரைப் பற்றிய **'அறிவு'** மட்டுமே வரலாம். ஆனால், அந்த மலர் இருக்கின்றது என்று தெரிய, மலரின் **'இருப்பு'** அறியப்பட வேண்டும்".*

பொதுவாக, நாம் *'இருக்கிறது'* என்று பார்க்கின்ற ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் **'இருப்பு'** என ஒன்று இருக்கின்றது.

அந்த **‘இருப்பு’** என்பதுதான் மலரின் இருப்பை நமக்கு உறுதி செய்கிறது. இல்லை என்றால், மலர் என்பது வெறும் ஒரு வார்த்தையாக மட்டுமே இருக்கும்.

உதாரணமாக, மலர் இருக்கிறது, குருவி இருக்கிறது, புத்தகம் இருக்கிறது, அவர் இருக்கிறார் என எதனை எல்லாம் நாம் தெரிந்து கொண்டாலும், **‘இருப்பு’** என்பது மட்டுமே அவற்றின் இருப்பினைத் தருவது என்பதை அவசியம் அறிய வேண்டும்.

அந்த **‘இருப்பு’** இல்லை என்றால், அது வெறும் சொல் மட்டுமே ஆகும்.

“ஆம். ‘இருப்பு’ என்பதுதான் existence.”

அந்த **‘இருப்பு’** எல்லாவற்றிலும் ஒன்றுதான். ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் மாறுபட்டதல்ல. இதனைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பெயர், உருவம், குணம் என இவைதான் மாறி மாறித் தோன்றுகின்றதே ஒழிய, அவற்றின் **‘இருப்பு’** எப்பொழுதுமே மாறவில்லை.

பெயர், உருவம், குணம் நமக்கு முக்கியம் இல்லையா?

அவற்றின் வேறுபாடுகளினால்தானே நாம் இந்த உலகத்தில் உள்ள பொருட்களை, விஷயங்களைக் கையாள முடிகிறது! என்ற சந்தேகம் உங்களுக்கு வருவது இயல்புதான்.

நீங்கள் கேட்பதும் நியாயம்தான். எல்லாமும் முக்கியம் தான்.

ஆனால், நாம் எல்லாவற்றையும் **பெயர், உருவம், குணம்** என்ற அடிப்படையில் மட்டுமே காணுகின்றோம். அதாவது *பெயர், உருவம், தன்மை* என்ற நோக்கத்தில் மட்டுமே பார்க்க நம்மைத் தயாராக்கிக் கொண்டுள்ளோம்.

அதனால்தான், **நம் புலனறிவால் அறிய முடியாத எதுவும், 'இருப்பு' இல்லை** எனத் தவறாக கருதுகின்றோம்.

அதற்குக் காரணம், நம்முடைய அறியாமை.

''ஒருவருக்கு எதையும் முகர்ந்து அறிகின்ற உணர்ச்சி இல்லை என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதனால் அவர் இந்த ரோஜாவுக்கு மணம் இல்லை எனக் கூற முடியுமா?''

நிச்சயமாக முடியாது! காரணம், அவருக்குத்தான் அதை அறியும் புலன் அறிவு இல்லையே!

இதனால், புரிந்து கொள்ள வேண்டியது விசயம் என்னவெனில், *'புலனறிவால் அறிய முடியாது என்றாலும்* ***'இருப்பு'*** *என்பது ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் இருக்கிறது'* என்பதே ஆகும்.

அதாவது, *பெயர், உருவம், தன்மை* முதலியன எப்போதும் மாறிக் கொண்டே இருந்தாலும், எல்லாப் பொருட்களுக்கும் ஆதாரமாக மாறாமல் உள்ளது **'இருப்பு'** மட்டும்தான்.

ஆகவே, இந்த **'இருப்பு'** எதுவோ அதில்தான் நம்முடைய கவனம் ஒவ்வொரு கணமும் இருக்க வேண்டும். மற்றதெல்லாம், அந்த **'இருப்பு'** விளையாட்டாக எழுப்புகின்ற தோற்ற மாயைதான்.

இந்த அணுகுமுறையை நீங்கள் எடுத்துக் கொண்டால், நீங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவராக ஆகிவிடுவீர்கள்.

*"ஒரு ரோஜா மலரில் '**இருப்பு**' இருப்பதை கவனத்துடன், நிகழ்காலத்தில் நின்று நீங்கள் பார்க்க ஆரம்பித்தால், அதன் குணங்கள் எல்லாவற்றையும் இரசித்து ஏற்பவராக ஆகி விடுவீர்கள். எந்த மாற்றத்தாலும் பாதிக்கப்படாத சாட்சியாக மட்டுமே நீங்கள் இருப்பதை உணர்வீர்கள். எல்லாவற்றிலும் திடீரென்று ஓர் புனிதத்தன்மை வந்திருப்பதாக உணர்வீர்கள்."*

வெறும் சாட்சியாகப் பாருங்கள். அதாவது, இருப்பதெல்லாம் '**இருப்பு**' என்பதாகப் பார்ப்பதால், எல்லாமும் உங்களுக்கு ஆச்சரியமாக, ஆனந்தமாக இருக்கும். வாழ்க்கை ஒரு அதிசயம், எல்லாமே ஒரு மேஜிக் என்பது போன்ற வியப்பும், மகிழ்ச்சியும் இருக்கும். வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணமும், அந்த அதிசயத்தை அனுபவிக்கக் கிடைத்த வாய்ப்பு எனப் புரியும்.

கவனம் நிகழ்காலத்தில் மட்டும் இருக்கும் பட்சத்தில், நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற பொருளில் '**இருப்பு**' இருப்பதை அறிவோம்.

ஆனால், மனம் கடந்த, அல்லது எதிர் காலத்திற்கு அலைப்பாய்ந்துக் கொண்டிருந்தால், *மனதின் கட்டுப்பாட்டில் நாம் இருக்கின்றோம்* என்று பொருள்.

நாம் எதனை முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டுமோ அதனைக் கவனிப்பதில்லை என்பதிலிருந்து, நம் மனம் வேறு எதையோ சிந்தனை செய்தவாறு உள்ளது என அறியலாம்.

இவ்வாறு, மனதின் கட்டுப்பாட்டில் நாம் இருக்கும் வரை, நம்மால், **‘இருப்பு’** பார்க்கப்பட முடியாத ஒன்றாகவே இருக்கும்.

மனம் புலனறிவினால் தூண்டப்பட்டு, தோற்ற மாற்றங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கும் விசயங்களை உண்மை என நினைத்துக் கொண்டு, அதனால் துயரப்பட்டுக் கொண்டிருப்போம்.

எனவே, உடனடியாக உங்கள் மனதைக் கழட்டி விடுங்கள்.

எளிமையாக, எல்லாவற்றையும் பார்க்கின்ற சாட்சியாக இருந்து பழகுங்கள். நிச்சயமாக மனதை தேவைப்படும் பொழுது எடுத்துக் கொண்டு, உலகத்தில் செய்ய வேண்டிய செயல்களில் தாராளமாக ஈடுபடலாம்.

ஆனால் எப்போதும், எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவி இருப்பது **‘இருப்பு’** மட்டுமே என்பதை மறந்து விடாமல் பாருங்கள். ஏனென்றால் அதுதான் உங்கள் உண்மையான இருப்பு.

*“எந்த இருப்பை அறிந்துக் கொண்டால், அனைத்து இருப்பையும் அறிய முடிகின்றதோ, அந்த **’இருப்பில் இருப்பது’** மட்டுமே இருப்பு”.*

இனி, **“இருப்பதெல்லாம் இறைவ(நா)னே!”**

முடிவுரை

இதுவரை விசாரித்து அறிந்த விபரங்களின்படி, அறிவு என்பது, கல்வி கற்பதினால் மட்டும் உண்டாவதில்லை. அது அன்றும், இன்றும், என்றும் எல்லாமாக இந்த பிரபஞ்சத்தில் **'இருப்பு'** என்ற ஏக அறிவாக இருந்துக் கொண்டுள்ளது.

இது, ஓரறிவு உயிரினம் முதல் ஆறறிவு உயிரினமான மனிதன் வரை அனைத்து உயிரினங்களிலும் புலன் அறிவாக இருந்துக் கொண்டு, அந்தந்த புலன்களின் வாயிலாக இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்தையும் அறிகின்றது.

அவ்வாறு, அனைத்தையும் **'அறியும் அறிவை'** அறிவது என்பது, புலன்களின் வாயிலாக சாத்தியம் இல்லை என்றாலும், அந்த புலன் அறிவினால், அறியப்படும் பொருளில் **'இருப்பு'** இருப்பதை விழிப்புடன், நிகழ்காலத்தில் மட்டுமே நின்று கவனிக்க ஆரம்பித்தால், அந்த பொருளின் *பெயர், உருவம், குணம்* இவைகளை இரசித்து, அதன் இயல்புடன் ஒன்றாகக் கலந்து விடுகின்ற ஒரு உன்னத நிலையை **'அனுபவ அறிவாக'** அதன் இருப்பில் இருந்து அறிய முடிகின்றது.

அந்த அறிவே எந்த சூழ்நிலையிலும் பாதிக்கப்படாத சாட்சியாக நம்முள்ளே இருந்துக் கொண்டு, அனைத்தையும் அறிகின்றது என்ற அரிய உண்மையை அறிய முடிகின்றது.

இந்த நிலையில், அவனது மனம் ஒரு உண்மையை உணர்ந்தது. அது என்னவெனில், அன்று அழகாக பூத்து, மணம் பரப்பிக்கொண்டிருந்த ரோஜா மலர் இன்று வாடி வதங்கி விட்டது. இனி, அது யாருக்கும் பயன்படாமல் மண்ணோடு மண்ணாக மாறப்போகின்றது.

இப்படி வந்து, போகின்ற ரோஜா மலரின் வாழ்வையும், அத்துடன், இந்த உலகில் வாழ்கின்ற மற்றவைகளின் வாழ்வையும் ஒப்பிடும் பொழுது ஒரு வித்தியாசமும் காண முடியவில்லை.

உள்ள அனைத்துமே வந்து, போகின்றவைகள் என்பதைப் போல, இவனது இந்த உடலும் ஒரு நாள் இல்லாமல் போகும் என்பதினால், இந்த உடல் வாழ்க்கையின் எதார்த்தத்தை உணர்கின்றான். உடலைக் கடந்த உணர்வுக்குள் நுழைகின்றான்.

அதாவது, அந்த **'இருப்பு'** அகண்டமானது, ஆதியானது காலங்களைக் கடந்தது, குணமற்றது, மலங்களற்றது, எங்கும், எதிலும் பரவி இருப்பது, எல்லையில்லாதது, புலன்களால் அறிய முடியாதது, என்பதிலிருந்து, அது நிச்சயமாக என்னுள்ளும், வெளியிலும் வியாபித்து இருக்கின்ற, ஒன்றான **'வெட்டவெளி'** என்பதை அறிந்து கொள்கின்றான்.

அறிந்த அந்த விநாடி முதல். அவன் ஆனந்தத்தில் திளைக்கின்றான். விழிப்புணர்வுடன், விழிப்பு நிலையிலேயே அதனுடன் ஒன்றாக கலக்கின்றான். இதுவே, அத்வைதம்.

இனி, **'இருப்பதெல்லாம் இறைவ(நா)னே!'**

ஓம் தத் சத்!

அறிவும் அறியாமையும்

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்